

België - Belgique
P.B.
8400 OOSTENDE 1
3/4637
P 706130

VLZ vzw
Wandelaarkaai 7
8400 OOSTENDE

Britten brengen kapitaal in Vlaamse visserij

Fish & Run brengt Visserijblad naar Sicilië

Red Star Line bracht Belgen naar Amerika

Liedjeszangers brachten nieuws naar de markt

80ste jaar • verschijnt maandelijks • nr 11 • 1 november 2013 • 3,99 euro • afgiftekantoor Oostende 1
Niet bestelbare exemplaren terugbezorgen aan HVB • Brusselstraat 12 te B-8450 Bredene • Danke postman / -vrouw

De 500 woorden van Nicole.

Nicole Derycker is een geboren Oostendse, dochter en kleindochter van vissers. Tot haar 27ste woonde ze in de Stad aan Zee, daarna speelde ze weg naar Brugge, Antwerpen en Watou en belandde uiteindelijk terug in Oostende. Voor HVVB schrijft ze maandelijks een column in minder dan 500 woorden.

Hondenvariatie

'Stel je eens voor: alle meeuwen weg. Geen gekrijs om half vier 's morgens, geen bescheten auto's meer, geen opengescheurde vuilzakken: het paradijs', verzucht de vrouw naast mij.

Geen meeuwen meer! Dat aangespoelde mens is niet goed snik. 'Geen honden meer,' snauw ik terwijl ik een platgetrapte drol ontwijk, 'dat zou het paradijs zijn!'

Ze trekt verongelijk haar chihuahua dichterbij en neemt het bibberende mormel op de arm. 'Ik moet hier de dijk af,' mompelt ze, 'tot een volgende keer.'

Een mini-schuldgevoel want, eerlijk is eerlijk, ik kan me de stad ook niet voorstellen zonder honden. Niet dat ik er zelf een wil, maar het is heerlijk om hen te observeren. Neem nu die pas losgelaten bordercollie daar op het strand. Een prima remedie tegen depressiviteit, zo'n beest.

Zie hoe hij razendsnelle cirkels trekt in het zand, de zee instormt, enthousiast op een voorbijganger toe rent, te laat merkt - natte zandsnoet tegen jas -, dat het niet is wie hij dacht. Nu zet hij koers naar het fluitende baasje, stevent onderweg op een groepje meeuwen af, blaft ze de lucht in, schut verwoed de waterdruppels uit zijn vacht, graaft een ondiepe put, hurkt met gekromde rug en trillende staart, kakt, laat gezwind de dampende drol achter, volgt zigzaggend een geurspoor. Om buiten adem te raken van het toekijken alleen al!

Als ik verder wandel, krijg ik meteen een nieuw exemplaar in het oog.

Hij loopt gedwee aan de leiband naast het vrouwtje, de staart in kwispelmodus. Voelt hij dat hij geobserveerd wordt? Hij kijkt om, een ietwat ongelukkige is-er-wat?-blik in de bolle ogen. Hoe dit ras heet, vraag ik aan het vrouwtje, zelfde donkere bolle ogen, de donkere haren halflang en net zo uitgerafeld als de recht naar beneden hangende oren van de hond. Ik weet dat het een Cavalier King Charles-spaniël is, maar het is altijd plezierig om de eigenaars in verlegenheid te brengen met die adellijke mondvoll. Wat ook nu moeiteloos lukt.

Ik stap tevreden verder, de blik op viervoetershoogte.

Het aanbod is overweldigend. Een jongetje van een jaar of acht rent joelend de helling van het Zeeheldenplein af, een vrolijk huppelende Labrador-puppy meezeulend aan de leiband. Een hond van onbestemd ras loopt op zijn dooie gemakje naast een hard fietsend baasje. Even verderop besnuffelen een dobermann en een teckel elkaar, beide leibandgewijs in bedwang gehouden. Ook de twee baasjes zouden een transformator nodig hebben om tot vereniging te komen, denk ik geamuseerd als de dobermann gehoor geeft aan de ruk

aan de leiband en verveeld zijn overdadig getatoeerde baas achterna loopt. 'Kom, Chouke,' zegt het onberispelijk gekapte vrouwtje van de teckel, 'we moeten naar huis.'

Haar naaldhakken en de nagels van Chouke tikken eensgezind op de dijktegels. Een enorme Newfoundlander, zittend aan de voeten van een jonge kerel draait loom de kop als Chouke, snuit in de lucht, voorbij trippelt. Een *Voske* keft vinnig...

Nee, de stad zou de stad niet zijn zonder meeuwen. Maar ook niet zonder honden. En 't is een kattenmens die het zegt.

Nicole Derycker
foto: Jo Clauwaert

HET VRIJE VISSERIJBLAD

Onafhankelijk magazine
van de zee
ISSN: 0776-6912

MEDEWERKERS:

Jo Clauwaert, Robert Coelus, Filip De Bodt, Walter Debrock (†), Nicole Derycker, Juul De Vocht, Zio Joris De Voogt, Don Fabulist, Peter Flynn, Peter Holvoet-Hanssen, L.A. Inghelbrecht (†), Jan Lamote, Frank Neyts, Jef Klausning (†), Antoine Légat, Marc Loy, Chris Meyers, Eddy Serie, Geert Cyriel Tavernier, Flor Vandekerckhove, Louis Vande Castele, Isabelle Van Eeghem, Jacques van Harten (†), Marnix Verleene, Guido Walters (†).

Gasten: Koenraad Deblauwe, Katrien Devos, Roger Marsham
Vormgeving: cdvproductions@skynet.be

Redactie te bereiken op 0474 53 88 00

E-mail: het.visserijblad@telenet.be

Facebook: www.facebook.com/HetVrijeVisserijblad

www.visserijblad.be

V.u.: Flor Vandekerckhove
Brusselstraat 12, Bredene

UITGEVERIJ:

VZW Liefkemores.

Redactie, publiciteit en

alle correspondentie:

HVB, Brusselstraat 12,

8450 Bredene

Omslagfoto: Jo Clauwaert

Losse nummers: 3,99 euro

Abonnementen!

* Jaarabonnement België

(12 opeenvolgende nummers startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 30 euro op rekening

384-0596581-18 van

Het Visserijblad, met vermelding

abo HVB.

* Jaarabonnement Nederland

(12 opeenvolgende nummers, startend

vanaf de betaling) door overschrijving

van 52,00 euro op

de Belgische ING-rekening van

Het Visserijblad (IBAN):

BE50 3840 5965 8118 (BIC): BBRUBEBB.

Vermelding: abonnement HVB.

Vraag is of we nog bestaan

Een kwarteeuw geleden namen we de publicatie van HVB in handen. Da's lang geleden. We bevonden ons toen nog in de vorige eeuw.

Medewerkers brachten hun kopij veelal handgeschreven op de redactie binnen.

Je zag elkaar dus regelmatig. In het redactielokaal stond er altijd koffie te pruttelen (op de kachel nog wel). Iedereen rookte er lustig op los. Wanneer er een professionele journalist in 't spel was, dan was zijn tekst getypt op indrukwekkend zware, zwarte tikmachines (waarop er altijd wel een letter bleef haperen). Fouten werden weggewerkt met Tipp-Ex (neen, u weet niet wat dat is). Die teksten tikte ik daarna helemaal over op technische formulieren die me door de drukkerij aangeleverd werden. In die drukkerij werden de teksten vervolgens door linotypisten op stroken getypt (ja, nog eens).

Die stroken werden gecorrigeerd, op dragers gekleefd, gefilmd en op metalen platen overgebracht. Ja, daar bleven ze wel enkele dagen mee zoet. En dan moest het drukken nog beginnen. De factuur werd in Belgische franken betaald.

Er waren toen 201 Belgische vissersvaartuigen. De Rederscentrale sprak met gezag tot de natie. Elke vissersgemeenschap had een eigen school, soms twee; eigen scheepswerven; haar eigen vismijn. In die vismijnen waren roepers en aanwijzers actief; beroepen die vandaag haast niet meer uit te leggen vallen. Reders die thuis een fax hadden, getuigden van vooruitstrevend ondernemerschap. Zelf reed ik met een Lada naar 't kantoor (Lada was een automerk). Pangasius en tilapia waren woorden voor beesten waarvan we het bestaan niet kenden.

En opeens begon alles te veranderen.

Eerder had ik nooit de muis ter hand genomen, maar in 1989 werd de lay out van dit blad al op de computer gemaakt. Reders brachten in hun wagen een telefooninstallatie aan die wel vijftien kilo woog. In Zeebrugge zag men opeens een merkwaardige Moby Clock rondrijden. Vissersvaartuigen werden in Polen aan elkaar gelast. In Nieuwpoort probeerde men tevergeefs de visserijschool open te houden. Iemand vertelde op de tv een ongeloofwaardig verhaal over een net dat bliksemsnel informatie over de hele wereld zou verspreiden. De Europese Unie legde ons haar Meerjarige Oriëntatieplannen op. De vloot begon te krimpen, te krimpen en te krimpen. Reders brachten hun kapitaal onder aan Spaanse kusten, de overheid droeg sloten belastinggeld naar studiediensten die het ook niet wisten en vissers stelden hun knowhow ter beschikking van de baggeraars. Nieuwe termen begonnen de gesprekken te overheersen: GSM, In real time, dpi, globalisering, thuishoppers, sustainability... We moesten ze in dikke woordenboeken opzoeken om nog mee te kunnen spreken (maar die woordenboeken konden het evenmin goed volgen). Laat het duidelijk zijn: we bevonden ons echt wel in een andere tijd.

En kijk nu. De inhoud van dit blad gaat tegen de snelheid van het licht naar de drukkerij. Journalisten roken niet meer. De Moby Clock, het faxtoestel, het woordenboek, de kachel, de autoradio en de Belgische frank hebben museumwaarde gekregen.

Er zijn nog 78 'Belgische' vissersschepen in de vaart. Dat cijfer is een beetje misleidend, want een derde ervan is in handen van buitenlandse reders. Eén enkele onderneming monopoliseert heel de ineengeschrompelde aanvoer in onze vismijnen. Aan de kust zijn er ondernemingen die in hun eentje meer personeel tewerkstellen dan heel de zogenaamde visserijsector. De Rederscentrale is een loot van de Boerenbond geworden. Een echte visserijschool is er niet meer, een echte visserijscheepswerf evenmin. De prijs van de Vlaamse pladijs wordt door de vismijn van Urk bepaald en nog meer door de Vietnamese pangasius. De prijs van de Vlaamse tong wordt dan weer door de crisis in Zuid-Europa naar beneden gehaald.

Bestaat dat eigenlijk nog wel, een 'Vlaamse' visserijsector? Is dat geen misleidend begrip geworden? Moeten we de term schrappen om beter te begrijpen wat we in de visserij te zien krijgen?

Flor Vandekerckhove

Britten investeren in Vlaamse vissersvaartuigen

Op de Oosteroever van de Oostendse vissershaven werden op 16 oktober twee vissersvaartuigen gedoopt; opnieuw gedoopt, want het betreft geen nieuwbouwschepen. Het gaat om de Z 198 *Margaret Of Ladram*, vroeger *Kees Korf* en de B 462 *William Of Ladram*, voorheen *Vidar*. De schepen lagen door de zoveelste crisis in de visserij al een poos tegen de kant.

Een Engelse rederij kocht al enige tijd geleden beide vaartuigen. De doop gaf de overname nu ook een feestelijk karakter. De champagne werd tegen de wand geknald door de doopmeters mr. Marijke Eggermont en Tracy Prust. De eerste is een vennoot van mr. Georges Vanquathem, Tracy Prust is de echtgenote van Nick Prust die in de Britse rederij verantwoordelijk is voor de technische leiding van de vloot. Dooppeters waren mr. Georges Vanquathem en Nick Prust. Aalmoezenier Dirk Demaeght mocht

de kwispel zwaaien.

De Britten zijn geen nieuwelingen in de sector. De ondernemingen van de gebroeders Rowan en Robin Carter zouden volgens de berichten een vloot van 12 vissersschepen uitreden. Reder Rowan Carter: *'In Engeland gelden er heel wat beperkingen. We zien een grote toekomst in het investeren in Vlaamse schepen. We zijn blij vandaag hier te zijn en hopen iedereen te kunnen overtuigen van onze beloftes.'* Hoe zien die beloftes eruit?

Margaret

De *Margaret of Ladram* blijft als bokkentrieler in de vaart. De in 1998 gebouwde Z 198 werd al in april 2011 aan de redersfamilie Carter uit het Britse Exeter verkocht. Er werd toen 1.240.000 euro voor betaald. De vennootschap van de vorige eigenaar, de Nederlandse familie Korf, was eerder failliet verklaard. Het schip werd nu door de gebroeders

Carter ondergebracht in de BVBA Rederij Greendale en als dusdanig ook al vermeld in de officiële vlootlijst van 2013. Schipper Rik Verpoortere die nu de Z 198 *Margaret Of Ladram* voert verklaarde zeer gelukkig te zijn omdat hij nog op een Belgisch schip kan werken. *'Momenteel,'* zo vervolgde hij, *'is er weer crisis in de visserij en zijn er maar weinig schepen waarop er voor de vissers nog werk te vinden is. Er is nu weer sprake van faillissementen, en dat is erg... en ik weet waarover ik spreek, want ik heb het zelf meegemaakt.'* Het is een veelzeggende reactie van een visser die moet constateren dat de Belgische vissersvloot vandaag nog uit nauwelijks 78 varende schepen bestaat, waarvan er zo'n vijftiengintig in Nederlandse handen zijn. Nu worden er ook twee door een Britse rederij gecontroleerd, m. n. Waterdance Ltd. die de Z 198 onderbracht in de bvba rederij Greendale en de B 462 in de bvba rederij

B.V.B.A. S & S

Jofra Shipping & Trading

Postbus 51 • B - 9060 Zelzate

Tel: +32 (0) 9 361 00 04 • Fax: +32 (0) 9 360 60 04
 GSM: +32 (0) 477 952 450
 E-mail: jofra.jan@gmail.com
 Web: www.bvba-sens-jofra.be

- Aan- en verkoop van alle visserijschepen
- Aan- en verkoop van alle motoren / koppelingen
- Alle toelieferingen / reparaties
- Inbouw van alle merken motoren en koppelingen
- Tevens uw adres voor al uw sloop- en saneringschepen

Vakbondsman Ivan Victor, tevens voorzitter van SDVO, gelooft erin.

De Z 198 wordt bemand door schipper Rik Verpoorter, motorist Luc Verpoorter (broer van de schipper), Kenneth Verpoorter (zoon van de schipper), Farid Langens en Frederik Van Der Veen. Aan boord van de B 462 vinden we de Britse schipper Steward Poland en verder Dirk Coolsaet, Abdul Kangria, James Reinfelds, Maxim Demins en Arthur Viksne. In de Zeebrugse vismijn werd op vrijdag 25 oktober een 'benne' met de symbolische eerste vangst van de herdoopte Z 198 verkocht t.v.v. een goed doel.

Ladram. Beide vennootschappen hebben hun maatschappelijke zetel in Haagwinde 25 in Knokke-Heist. Zaakvoerder van de twee vennootschappen is Sabine Couwijzer.

William

De B 462 *William of Ladram* is een van de vier schepen die nog de B in hun thuisnummer dragen. De B-schepen zijn een restant uit de visserijgeschiedenis, want de letter die naar thuishaven Blankenberge verwijst dateert uit de tijd dat de stad inderdaad nog een vissershaven was. De B 462 was de jongste tijd twee keer met bijzonder trieste voorvallen in het nieuws gekomen. Begin 2013 ging matroos Luc De Craemer overboord waarbij hij het leven verloor en een jaar eerder was ook de 20-jarige Kevin Despiegelaere van de B 462 verdronken,

wellicht betrof dit een wanhoopsdaad. Minder erg was het voorval in september 2009 toen het schip in aanvaring kwam met een Maltees vrachtschip. Slachtoffers vielen er niet te betreuren, maar de Vidar werd toen wel zwaar beschadigd. Het grote boomkorvaartuig (bijna 38 meter lang, motorsterkte van 1176 kW) werd al enige tijd geleden door de rederij NV Shannon opgegeven. Het lag lange tijd doelloos aan de kant nabij de Zeebrugse vismijn. Schipper Eric Dewaegenaere vond de huidige visserijcrisis er een te veel en besloot ermee te stoppen. Hij zou voortaan les geven in het maritiem instituut Mercator in Oostende.

De B 462 werd inmiddels door de Oostendse scheepshersteller BEMA omgebouwd voor de vangst van Sint-Jacobsschelpen. Voor deze typische

visserij is er een Engelse schipper aan boord, want de know how om op schelpen te vissen is al enige jaren uit de Belgische visserijsector verdwenen. De familie Carter bracht de B 462 onder in een aparte vennootschap, BVBA Ladram.

Vakbondsman Ivan Victor, tevens voorzitter van SDVO, gelooft erin: *'Beide schepen geven samen werk aan 9 Vlaamse vissers. Van uitolaggen is er geen sprake. Zeebrugge blijft de thuishaven. De vis die ze vangen blijft naar hier komen: onze vislossers varen er wel bij, de handel vaart er wel bij en het is goed voor de tewerkstelling van onze vissers.'* (fv • foto's rm)

In het middenkatern van dit nummer brengen we een uitgebreide fotoreportage over de doopplechtigheid.

VANQUATHEM - LOMBAERTS - EGGERMONT

Advocatenassociatie

Georges VANQUATHEM
Jean-Luc LOMBAERTS
Marijke EGGERMONT

Invalidenlaan 14
8301 Knokke-Heist

Tel. 050 51 43 43

Fax 050 51 03 06

G.S.M. 0475 68 00 69

E-mail info@vanquathemenpartners.be

- Visserijreglementering
- Maritiem recht
- Handels- en vennootschapsrecht
- Faillissementsrecht
- Bouwrecht en contracten
- Huurrecht: handel en privaat
- Verkeersrecht
- Invorderingen
- Familierecht

Fish & Run brengt Visserijblad naar Sicilië

Tijdens de opnames van Fish & Run werd dit blad gecontacteerd door het Italian Trade Agency. Of we niet geïnteresseerd waren in een conferentie met alle landen rond het Middellandse zeegebied over visserij? Een telefoontje van de redactie was voldoende om mijn steven naar het Zuiden te richten. Als het een troost mag wegen: de vissers hebben het er nog minder onder de markt dan hier. Een interview met Francesco Mezzapelle, journalist bij de krant La Sicilia.

Filip De Bodt: Hoe staat de visserij er hier voor? In België kennen we grote problemen wat betreft de rendabiliteit van de sector. Francesco Mezzapelle: Dat is hier niet anders. Allicht kampen we ongeveer met dezelfde problemen: de arbeidskost ligt vrij hoog, de prijs van de brandstof stopt de ganse sector in de problemen. De vis gaat hier gemiddeld zo een 60 tot 70 eurocent per kilogram. Het zijn echt historisch lage prijzen. Het is ook bijzonder moeilijk om bij de banken nog investeringskredieten los te krijgen. Bij ons komt daar bovenop dat we in een vrij grote concurrentiestrijd verwickeld zijn met andere vissersvloeden in de Middellandse Zee, die niet onder de Europese

Francesco Mezzapelle

regels vallen en toch ongeveer hetzelfde productenaanbod hebben. Zo heeft Libië bijvoorbeeld eenzijdig zijn territoriale wateren uitgebreid. Deze stad hier, Mazara Del Vallo was eens de grootste vissershaven van Sicilië, allicht van gans Italië. Er waren toen zo'n driehonderd boten. De laatste vijf jaar is dat aantal gezakt tot een tachtigtal.

FDB: Wie ontvangt de klappen?

FM: Eigenlijk iedereen. Er is een verloningsysteem waarbij een deel van de besomming naar de reder gaat, een ander deel naar de kapitein en een derde deel naar de bemanning. Ze zijn er dus allen slecht aan toe.

FDB: Wat is het effect van de politiek van de Europese Unie in jouw land?

FM: De Europese Unie heeft Italië of Sicilië zeker niet geholpen op vlak van visserij, vooral omdat ze eigenlijk maatregelen uitgevaardigd heeft die gelden van de Baltische staten over de

Siciliaanse vissers vertrekken voor drie weken richting Lampedusa. De visserijconferentie in Mazara Del Vallo werd voor een groot deel overschaduwd door de dood van alweer tientallen vluchtelingen rond het eiland Lampedusa. Dit ligt op een dag varen van Sicilië. De omgeving is zéér populair bij de Siciliaanse vissers. De PR-dames van de Blue Sea Land conferentie (waar de vissers en reders zelf trouwens nauwelijks bij betrokken waren) deden in de wandelgangen hun best om de kwestie te minimaliseren. 'Lampedusa is altijd een geval apart geweest, dat eigenlijk nooit tot Italië behoort heeft', zegt een van de stagiaires die de buitenlandse gasten begeleidt. Vissers denken daar anders over: 'Men zegt dat het slecht gaat in de visserijsector door de crisis. Maar wat is dat crisis? Voor de mensen die geld hebben is er geen crisis. Voor de mensen in Afrika wel. Zij vluchten voor de miserie en ze kunnen op ons rekenen voor hulp en soms wat eten en zo. Dat allemaal omdat politici niets doen. Zij weten niet wat het is om een kinderlijkje in je visnetten te zien dobberen.' (fdb)

Middellandse tot de Atlantische Oceaan. Dat kan gewoon niet omdat men in al die verschillende gebieden totaal andere soorten visserij ontmoet die zéér moeilijk samen te behandelen zijn. Je kan bijvoorbeeld niet overal dezelfde maaswijde van netten gebruiken, want de grootte van de vissoorten verschilt sterk. Men zit met andere concurrenten in die verschillende gebieden, die een andere aanpak vragen. Bovendien steunt men een visserij niet alleen met normen, controle en bureaucratie. Europa heeft bijgedragen aan de vernietiging van de visserij in dit land in plaats van de sector op een duurzame manier vooruit te helpen.

FDB: Jullie hebben toch zelf vertegenwoordigers in die Europese Unie?

FM: Ja, maar zo werkt het niet. De verantwoordelijken zouden zich moeten vergewissen van de situatie. Ter gelegenheid van deze conferentie Blue Sea Land hebben de organisatoren geprobeerd om de Europese Commissaris voor Visserij, Mevrouw Damianiaki, uit te nodigen. Ze heeft uiteindelijk haar kat gestuurd!

FDB: Zelfs de beperking van de tonijnvangst kan hier op weinig begrip rekenen?

FM: Je moet dat ook begrijpen. Door het verbod op tonijnvangst is de populatie enorm toegenomen. Dit zorgt er wel voor dat de meest populaire vis bij ons, de heek, er op achteruit gaat. De tonijn

is een roofdier dat zich te goed doet aan deze heek. Bovendien worden ook wij geconfronteerd met de oplopende invoer van Pangasius die onze heek in zijn prijsklasse verdringt van de markt. De krant La Republica deed een onderzoek en liet mensen van Slow Fish aan het woord. Zij stellen dat de Pangasius een risico vertegenwoordigt dat niet irreal is: de vis komt hier toe aan minder dan 1 euro per kilogram en is bijzonder populair in scholen en bedrijfsrestaurants. Als je weet dat veertig procent van de Italianen niet thuis eet, dan kan je de gevolgen al een beetje inschatten.

FDB: Hoe zit het hier met de effecten van de klimaatopwarming? Bij ons zie je nu soorten uit het zuiden opdruiken.

FM: We krijgen door de stijging van de temperatuur van het zeewater een soort van 'tropicalisering' van de Middellandse Zee. Maar de nieuwe soorten die we hier zien bieden geen kansen. De klimaatopwarming, die hier eigenlijk sterk voelbaar is, zorgt er voor dat nieuwe soorten via het kanaal van Suez en de Rode Zee in de Middellandse Zee terecht komen. Het gaat evenwel om soorten die onze eerder traditionele vissers bijna niet kennen. En dan nog zijn het grotendeels roofvissen die de bestaande bestanden oppeuzelen of die nauwelijks eetbaar zijn.

Filip De Bodt

Eind september opende het Red Star Line Museum in Antwerpen de deuren De Red Star Line vertelt ook een West-Vlaams verhaal

Tussen 1873 en 1934 verscheept de Red Star Line (RSL) ca. 2 miljoen migranten naar New York. Onder die landverhuizers ook zo'n 200.000 landgenoten, waaronder veel West-Vlamingen. In Antwerpen werd er een museum rond gebouwd (). Marc Loy trok ernaartoe en vlooidde daar de passagierslijsten uit.*

Adolf

West-Vlaming Adolf Verhale emigreerde in 1913 vanuit Antwerpen naar Canada. Hij overleefde benedendeks de tocht in penibele omstandigheden. Zijn wedervaren is één van de zes kroongetuigenissen in het Red Star Line Museum. Zijn kleindochter Sabien uit Ruddervoorde doet ons, met nog nazinderend ontzag in de stem, het relaas van haar pépé die ze haar grote held noemt.

'Vlak voor het uitbreken van de Eerste Wereldoorlog wordt mijn grootvader Adolf Verhale opgeroepen om zijn legerdienst te vervullen. Hij weet het gemeentebestuur te overtuigen om hem van legerdienst vrij te stellen en besluit naar Canada te emigreren, zijn broer achterna.'

De 19-jarige Adolf reist naar Antwerpen, scheept daar in naar Liverpool en vaart daaruit met de Cunard Line naar Halifax in Canada. Dan spoort hij naar Winnipeg waar hij z'n oudere broer treft.

Al vlug vindt hij werk bij de Union Pacific Railway om er mee te bouwen aan de nieuwe spoorweg naar het noorden van de provincie Manitoba: hard labeur in een woeste streek. De arbeiders slapen in treinwagons. De maaltijden bestaan niet zelden uit konijnen of ratten die ze kunnen neerknallen. Het levensritme wordt bepaald door werken, eten en slapen. Zeven op zeven.

'Na 7 jaar slavenarbeid komt pépé naar Wingene terug, 26 jaar oud. Hij leert hier zijn vrouw, Alice Declercq, kennen, neemt de zorg op zich voor zijn oude vader en zijn ongehuwde zussen, want zijn moeder was bij zijn geboorte in het kraambed gestorven. Het gezin van Adolf en Alice krijgt 3 kinderen waaronder mijn vader. Naar de normen van die tijd heeft hij in Amerika een fortuin verdiend: 32.488 oude Belgische frank. Hij blijft hier wel het beroep van vlechter van stoelzittingen uitoefenen, maar heeft toch ook veel tijd voor zijn hobby's: de moestuin, spelen met de duiven en de vinkenzzetting. Zijn broer in Canada heeft hij nooit meer teruggezien. Zelf was ik 8 jaar toen peetje, die bij ons inwoonde, stierf. Maar ik houd nog goede herinneringen over. Het was een grote, sterke man met schoppen van handen. Hij vertelde mij over de cowboys en indianen die hij in Canada gezien had. Maar ook dat hij er hard had moeten werken. En dat het geld er zeker niet aan de bomen groeide, ondanks alle wilde verhalen die over dit land werden verteld.'

Op de zolder bewaarde Adolf zijn reiskoffer waar Sabien als kind niet in mocht sneuisteren. *'Na zijn dood vonden we er heel wat foto's en documenten in waaronder een notaboekje met de vertaling van een aantal Engelse woorden voor dagelijkse gebruik.'* Die koffer, met ingekerfde naam van de eigenaar, foto's en notaboekje gaf Sabien in bruikleen aan het museum. Meteen werd pépé opgenomen in de galerij van de kroongetuigen! Zelf droomt Sabien er van om ooit nog eens naar Canada af te kunnen reizen om er de nazaten van haar grootvader te bezoeken. *'Maar ik ben peetje vooral dankbaar dat hij ooit teruggekeerd is, anders was ik er ook niet!'*

Sabine: *'Mijn grootvader vertelde mij over de cowboys en indianen die hij in Canada gezien had. Maar ook dat hij er hard had moeten werken. En dat het geld er zeker niet aan de bomen groeide.'*

Ludwig Vandenbussche ontmoet nog regelmatig nazaten van migranten uit de streek van Leke, Koekelare, Perwijsje, Diksmuide...

Ludwig

Lekenaar Ludwig Vandenbussche van de Gazette van Detroit was om meer dan één reden een erg aandachtig bezoeker tijdens de persrondeleiding in het Red Star Museum. Hij vertegenwoordigt de Gazette van Detroit, een Vlaams blad dat vandaag nog steeds in het Vlaamse emigrantenmilieu in de USA uitgegeven wordt.

'Ik kende het leegstaand gebouw van de Red Star Line (RSL) aan de Rijnkaai en zag ook met pijn in het hart hoe het almaar meer verkommerde. Ik heb druk gecorrespondeerd met de bevoegde overheid om het van de teloorgang te redden. Ik had ook veel contact met Robert Vervoort, de man die passieel alles verzamelt wat hij over de RSL kan vinden. Hij bezit minstens 5000 voorwerpen van de RSL. De verzameling van het museum is voor een groot gedeelte op zijn verzameling gebaseerd.'

En dan is er nog de familiale connectie met de emigratie naar de nieuwe wereld: *'Mijn grootmoeders zus en twee van haar broers zijn in de periode van de RSL ook naar Canada en de USA vertrokken. Vandaag heb ik er nog heel wat familie wonen en heb ik er tal van vrienden gemaakt. Meer zelfs: in 1979 lagen de papieren klaar om zelf naar de USA te vertrekken; enerzijds om er deeltijds voor de Gazette van Detroit te werken, anderzijds kon ik er als bediende aan de slag in Ajax Bolt & Screw Company, een familiebedrijf van Consul René De Seranno te Detroit. Uiteindelijk heb ik dat plan laten varen, want tijdens die zomervakantie kwam familielid Gerard Vandenbussche uit Delhi, Ontario - Canada ons opzoeken en had hij het over "home sickness", een gevoel dat met het ouder worden blijkbaar erger wordt. Volgens Gerard voelt men zich als immigrant nergens thuis. Wanneer men in Canada of de USA is, verlangt men naar Vlaanderen en als men in Vlaanderen is, kan men Canada of de USA niet missen.'*

'Ik bleef dus maar in België wonen en ik heb me die keuze niet beklagd, alhoewel Canada toch een beetje mijn tweede thuisland is geworden. Intussen heb ik toch een 25-tal keer de plas overgestoken, privé of om als begeleider van landgenoten Canada te bezoeken. Zo kom ik dus nog altijd over de vloer bij mijn uitgeweken familie en kennissen. Regelmatig ontmoet ik nog nazaten van migranten uit de streek van Leke, Koekelare, Perwijsje, Diksmuide...'

Voor Ludwig Vandenbussche is het hartverwarmend te zien dat het museum de Gazette van Detroit niet vergeten is in het complexe migratieverhaal. De krant bestaat volgend jaar trouwens 100 jaar. Er komt een jubileumboek, een toneelstuk en een tentoonstelling.

Tekst en foto's Marc Loy

() Van dinsdag tot vrijdag zijn de openingsuren van 10 tot 17 uur. Op zaterdag en zondag van 10 tot 18 uur. Volwassenen betalen 8 euro. Er zijn diverse reductietarieven. Het museum is volledig toegankelijk voor rolstoelgebruikers.*

Leven en werken in de Belgische transportindustrie 1913-2013

Ruwe zeebonken, stoere dokwerkers, geharde truckers en ja, ook wilde vissers: het cliché wil dat werken in de transportindustrie en de visserij enkel voor de 'zware mannen' is weggelegd. Hun levens zijn voer voor sterke verhalen, altijd gevaarlijk, zelden goed betaald. Toch veranderde de afgelopen 100 jaar niets zo snel en zo zichtbaar als dat soort arbeid: de schepen, de havens, de wegen, de auto's, dat alles veranderde... En de werkmens, die paste zich aan.

Een recent uitgegeven boek dat de geschiedenis van de vakbondscentrale BTB

beschrijft, maakt de veranderingen duidelijk. Historicus Donald Weber leefde zich in en beschreef op een boeiende manier de levens- en werkomstandigheden van de mensen die de sector groot maakten. Veel fotomateriaal ook. Met trots zien we dat de hedendaagse visserijfoto's geleverd werden door Jo Clauwaert, die ook erg actief is voor ons blad. De Vroegere foto's tarten alle verbeelding: een arm gezin trekt een boot van op een jaagpad langs de kanalen, een schippersvrouw houdt haar kind aan boord aan de leiband, in de haven sleuren mannen met graanzakken van zeventig kilo of meer. Het contrast met de foto's van nu is soms immens.

Dit boek vertelt op een bijzonder beeldende wijze het levensverhaal van de arbeiders en vissers, hun vrouw, kinderen en vrienden, in de spectaculair snel veranderende wereld van het transport en de visserij, van 1913 tot 2013. Het boek verscheen in opdracht van de Belgische Transportarbeiders- en Zeemansbond (BTB), naar aanleiding van haar 100ste verjaardag.

Donald Weber, *Leven en werken in de Belgische transportindustrie 1913-2013*. Uitgeverij Amsab Gent. 240 pagina's. Paperback. 24,95 €. ISBN 978 94 90880 01 9.

Stichting voor Duurzame Visserijontwikkeling

SDVO vzw
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 26
Fax: 059 50 96 64
info@sdvo.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

Fotodetective

Een lezer heeft een oude foto gevonden. Het betreft een monument voor de vissers uit Stene die op zee gebleven zijn. De foto werd genomen tijdens de inhuldiging van het gedenkteken. We lezen de namen van Philippe Vynck, Georges Vanderheyde, Maurice Lievens en Achiel Lacoure. De eerste drie zouden in 1957 omgekomen zijn, laatstgenoemde in 1959.

De lezer in kwestie vraagt zich af wanneer deze gebeurtenis plaatsgevonden heeft. Waarom besloten ze in Stene trouwens om een gedenkteken in een weide te plaatsen? Het monument stond, nog steeds volgens dezelfde lezer, op de hoek van de Maurice Sabbestraat en wat nu de Perzikenlaan is en verdween ergens tegen het einde van de jaren '70 of aan het begin jaren van de jaren '80. Johan Geuvs heeft het als kind nog zien staan en toen was het al verwaarloosd, scheefgezakt en overwoekerd... en er stond een paard in die weide.

Mocht u er meer over weten, laat u het ons dan weten? Mail het naar het.visserijblad@telenet.be.

Europees parlement keurt subsidies goed

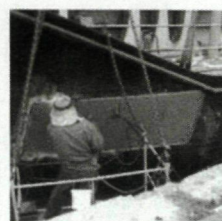
Het Europees Parlement stemde op woensdag 23 oktober het totale bedrag goed dat de Unie als subsidie aan de visserij toewijst in de periode 2014-2020. Het gaat om een bedrag van 6,5 miljard euro. De subsidie kadert in de doelstellingen van het Europees Fonds voor Maritieme Zaken en Visserij. Subsidiefondsen voor de bouw van nieuwe schepen komen er niet. Dat soort steun werd al in 2002 stopgezet en ook in de periode 2014-2020 zullen eventuele kandidaat-nieuwbouwers het zonder Europese subsidies moeten doen. Een deel van de subsidiepot kan in de kleine visserij gebruikt worden voor de vervanging van scheepsmotoren, op voorwaarde dat het schepen betreft die korter dan 12 meter zijn en bovendien niet in de sleepvisserij actief zijn. Volgens het Europees Parlement zal het fonds de vissers helpen om zich voor te bereiden op de zgn aanlandplicht, waarbij alle vangsten (ook te jonge en onverkoopbaar vis) aan land dient afgezet te worden. Verder kunnen de gelden worden ingezet voor onder meer vergroting van de veiligheid en de werkomstandigheden op zee, het verzamelen van gegevens over visbestanden en verbetering van havens. Onderhandelingen met de visserijministers van de deelstaten, over de uiteindelijke verdeling van de subsidiepot starten in november.

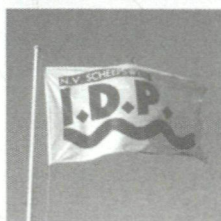
Peterplein ingehuldigd

De route van de Schelde Internationale Muziekstroom, zeg SIM-route, is een weg die zich als een muzikale draad door het landschap slingert, over de grenzen van verschillende Kleinbrabantse gemeenten heen. Minstens één maal per jaar 'herbenoemen' ze daar een straat, steeg, wegeltje, dreef of pleintje naar een nationale beroemdheid, liefst uit de muziekwereld. Initiatiefnemers zijn Franske Comhaire en Simon Ielegems. Over hun initiatief zeggen ze: *'In België kan je wettelijk geen straat benoemen naar een nog levende persoon; de enige uitzonderingen zijn leden van het koningshuis. Daarom is onze nieuwe straatnaam een toeristische benaming, een aanvulling van de eventuele bestaande straatnaam.'* In 2003 hebben ze dat voor 't eerst gedaan. Sint-Amands heeft sindsdien een Toots Thielemans Boulevard. Onz' aller Roland kreeg in St.-Amands zijn Brick Road en Walter Debuck zijn Boegbeeld; in Mariekerke is sinds 2006 een Dana Winner Tuinpad; in Branst vinden we de Arno Hintjeskaai, in Reek heeft Wannes Van de Velde een naambordje hangen; weer in Sint-Amands vervoegde Rocco Granata de eregalerij; klarinettist Walter Boeykens heeft in Hingene zijn promenade en in Weert steken ze aan een brug De Nieuwe Snaar over. Op 28 september was het dan de beurt aan dichter Peter Holvoet-Hanssen. Vlak naast de bibliotheek van Sint-Amands werd die dag het Peterplein ingehuldigd. Omdat Peter erover waakt dat er, via de rubriek *De bib van Neptunus* regelmatig poëzie in ons blad te proeven valt, was er een sterke delegatie van Het Vrije Visserijblad op de plechtigheid aanwezig. Jo Clauwaert had het naambord vormgegeven en speecheen waren er o.a. van Flor Vandekerchove en van Don Fabulist die ook deze keer weer van de partij is in ons blad. **foto JoC**

Nieuwbouw
Alle herstellingen,
ombouw en onderhoud

Visserijschepen - Werkschepen
Dienstvaartuigen - Pontons
Motorenrevisies - Mechaniek - Uitlijning
Constructiewerken in staal, aluminium en RVS

Scheepslift 1000 ton (45 x 13,5 x 5,2 m)

Draaiwerk tot 6,30 m TC

Kraanverhuur

Scheepswerf I.d.P. N.V.

Vismijnlaan 5 - 8400 Oostende - Tel. 059-32 18 64 - Fax 059-32 08 13
Tel. na bureeluren: 0477-777 664 - E-mail: info@idp-shipyard.be - Website www.idp-shipyard.be

Garnaalvisserij leggen baggerwerken stil

Vanaf 1 oktober zou er aan de westelijke kant van de haven van Zeebrugge een maand lang bagger gestort worden. Die werken passen in een wetenschappelijk project dat de toegankelijkheid van de haven van Zeebrugge moet bevorderen. Uit het verleden blijkt namelijk dat bij baggerlozingen een deel van de bagger terugvloeit. Enkele dagen na het opstarten van het project, kwamen er boze reacties van de garnaalsector. De lozingen vonden namelijk plaats op een locatie waar veel grijze garnalen zitten, en dat midden het garnaalseizoen. Vlaams minister van Openbare Werken Hilde Crevits pleegde vervolgens overleg met de garnaalsector, wat resulteerde in een opschorting van het project tot 20 oktober.

Visserijcommissie tegen pulskorvisserij

Op 27 september formuleerde de visserijcommissie van de Centrale Raad voor het Bedrijfsleven een aantal adviezen. Zij is o.a. van mening dat het recente milieueffectenrapport te weinig rekening houdt met de huidige visserij die de laatste jaren fel geëvolueerd is. Zo wijst de commissie er op dat de sector al heel wat inspanningen heeft geleverd om de bodemberoering fel te verminderen. De vraag kan gesteld worden, zo stelt de Commissie, in hoeverre sommige vormen van passieve visserij minder bodemberoerend zijn dan actieve visserijmethodes. Voorts is de Commissie van mening dat de pulskorvisserij verboden moet worden zolang niet wetenschappelijk uitgemakt is dat deze visserij niet milieuvriendelijk is.

Niet-inheemse soorten opsporren

Tussen 20 en 23 november vindt in Oostende een internationale conferentie plaats over mariene niet-inheemse soorten. Terwijl die een belangrijk punt vormen binnen de nieuwe regelgeving van de Europese 'Marine Strategy Framework Directive' blijven nog veel wetenschappelijke vragen onbeantwoord. Tijdens deze confe-

Zonder chauffeur over de kaai

In de Oostendse haven werd het prototype van een 'intelligent autonoom voertuig' voorgesteld. Gestuurd door satellietnavigatie en laserstralen opereert de 14 meter lange wagen zonder chauffeur met haar vracht over de kaai. Dat kan alleen op terminals die vooraf computergestuurd in kaart zijn gebracht. De voertuigen halen een snelheid van 20 kilometer per uur, stoppen voor iedere onverwachte hindernis en kiezen zelf voor de meest efficiënte route. Ze kunnen ook in treinformatie rijden. Via laserstralen volgen een aantal 'laders' dan één computergestuurde 'trekker' zonder enige materiële koppeling tussen de voertuigen. Ceo Paul Gerard is enthousiast: 'Een oplossing voor kleinere havens waar de aanleg van een spoor een erg dure oplossing is. Wij kunnen onze trein gelijk waar op de terminal laten circuleren naargelang de noodwendigheid'. Naast containers kan de slimme wagen ook onderdelen van windmolens transporteren. (Foto Marc Loy)

rentie zullen de nieuwste bevindingen voorgesteld worden. Ook het inschatten van de risico's, het opzetten van vroege waarschuwingssystemen en het controleren van mogelijke invasies komen aan bod. Voor sommige niet-inheemse soorten blijken niet enkel bedreigingen, maar ook opportuniteiten te bestaan. De organisatoren hopen dat al deze bevindingen de discussie rond het beleid van mariene niet-inheemse soorten zullen mee stofferen. De organisatie van de conferentie ligt bij het Instituut voor Landbouw en Visserij Onderzoek (ILVO), en gebeurt in samenwerking met het Vlaams Instituut voor de Zee (VLIZ), het Koninklijk Belgisch Instituut voor Natuurwetenschappen (KBIN) en de Universiteit Gent. Inschrijven kan nog tot 12 november 2013 via de conferentie-website: <http://www.ilvo.vlaanderen.be/nisconference2013>.

Klimaatwijziging zet door

Op 27 september verscheen het vijfde rapport van de Intergovernmental Panel for Climate Change (IPCC). Daarin wordt onomstotelijk bewezen dat de wijziging van het klimaatstelsel op aarde zich doorzet, en dat daarbij een heel grote rol is weggelegd voor de oceaan. Het rapport is nog steller dan voorheen over de menselijke invloed op het klimaat. De opwarming van het klimaatstelsel is ontegensprekelijk een feit: de atmosfeer en de oceaan zijn opgewarmd, de hoeveelheden sneeuw en ijs zijn afgenomen, het zeeniveau is gestegen en de concentratie van broeikasgassen is toegenomen. Het rapport toont aan dat de oceaan in belangrijke mate de energie geabsorbeerd heeft die tot nog toe door de mens als extra in het klimaatstelsel

Alle industriële en sloopherstellingen mechaniek en plaatwerk

Nieuwe Werfkaai 14 • 8400 Oostende

T: 059 33 22 15 • F: 059 33 01 55

GSM Johan: 0477 31 54 15

GSM Ludo: 0477 33 54 35

**BEMA
DOET
HET**

werd gepompt. De opwarming van de bovenste oceanlagen is intussen een bewezen feit. Maar het IPCC-team voorspelt dat de warmte nu ook zal doordringen tot de diepere lagen en zo de oceaancirculatie beïnvloeden. De zeespiegel is sinds het begin van de 20e eeuw met 20 cm gestegen. In de loop van de 21ste eeuw zullen de oceanen warmte blijven absorberen en zullen gletsjers en ijskappen blijven afsmelten. Daarom zal het zeeniveau, zelfs met een hogere snelheid, blijven stijgen. De atmosferische concentraties van koolstofdioxide (CO2), methaan en stikstofoxide zijn gestegen tot niveaus die tot 800.000 jaar terug in de tijd niet meer voorkwamen. De oceanen hebben tot 30% van de door de mens uitgestoten CO2 geabsorbeerd, wat heeft geleid tot het verzuren van de zeeën.

2011 was in Europa een rendabel jaar voor de visserij

Uit onderzoek van het Joint Research Center van de Europese Unie blijkt dat de Europese visserij in 2011 winstgevend was. Er werd wel minder vis aangevoerd, maar de prijzen waren beter. Daarmee onderscheidde 2011 zich van voorgaande jaren. De kosten

stegen in 2011 ook wel aanzienlijk, maar de inkomsten stegen nog sterker. In totaal bevissen 82.047 vaartuigen de Europese wateren. Vanaf 2008 nam de capaciteit van de Europese vloot met 7 procent af. De vissersvaartuigen werden in die periode ook energie-efficiënter: hoewel het totaal aan vaartdagen met 8 procent steeg, werd er 7,7 procent minder brandstof verbruikt. In 2011 brachten de Europese vissers 4,7 miljoen ton visserijproducten aan land voor een waarde van 6,3 miljard euro. Globaal genomen werden er minder kilo's opgevisst, maar er werd meer aan verdiend. Uit het rapport blijkt ook dat ongeveer 40 procent van de Europese vissers met een klein scheepje vaart dat minder dan 12 meter lang is. 53 procent van de arbeidskrachten die actief zijn in de Europese visserij varen op een groter schip.

Studiedag Vissen in het Verleden

Op 29 november 2013 gaat in Oostende de studiedag 'Vissen in het Verleden' door. Daarin ligt de focus op kustvisserij en grijze garnaal. Verschillende sprekers behandelen het gevoerde beleid en de gevolgen ervan op de ontwikkeling van de kustvisserij.

Zand tegen de naderende stormen

Op woensdag 2 oktober startten de zandsuppletiewerken op het Oostendse strand ter hoogte van de Koninklijke Villa. Twee keer per dag komt de 122 meter lange sleephopperperzuiger Breughel een vol ruim zand aanvoeren, afkomstig van de Hinderbanken ruim 40 kilometer verder in zee. Bij hoogtij koppelt het vaartuig zich aan een ca. 1 kilometer lange zinkerleiding en via dat buizensysteem wordt het zand vermengd met zeewater op het strand gespoten. Tegen eind dit jaar moet het gedeelte tussen de Koninklijke Villa en de nieuwe westelijke havendam afgewerkt zijn. In de eerste helft van 2014 wordt dan de strook tussen Koninklijke Villa en Raversijde opgespoten. Alles samen goed voor een verhoging en verbreding van het strand met 1,65 miljoen m² zand. Het werk past in het Masterplan Kustveiligheid en behelst het grootste zandsuppletieproject in de laatste 40 jaar ter bescherming van onze kust tegen de voorspelde krachtiger stormen. De werken kosten 15 miljoen euro. (foto Marc Loy)

CREVITS

**IMPORT - EXPORT - ALLERLEI KETTINGEN EN KETTINGMATTEN
ANKERS - HERBRUIKBARE MATERIALEN - VISSERIJBENODIGDHEDEN
RUBBER BOLLLEN EN RUBBER RINGEN**

Marcus Gerardsstraat 12, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 48 33
Kotterstraat 42, 8380 Zeebrugge. Tel.: 050 54 45 85
Ankerstraat 20, 8400 Oostende. Gsm: 0475 30 39 87
Fax: 050 54 79 11
Telefoneren vanuit Nederland: +32 50 54 48 33

Na de middag volgt een open sessie waarin iedereen een korte bijdrage kan brengen over eender welke historisch visserijonderwerp. Sprekers kunnen zich nog steeds aanbieden voor een korte bijdrage van 5 minuten bij Nancy.Fockedeey@vliz.be. De dag wordt afgesloten met een sessie over de grijze garnaal.

Het agentschap Onroerend Erfgoed (aOE), het Nationaal Visserijmuseum Oostduinkerke (NAVIGO), het Centrum voor Agrarische Geschiedenis (CAG), en het Vlaams Instituut voor de Zee (VLIZ) nodigen u van harte uit op deze studiedag. Meer op: <http://www.vliz.be/events/zeevisserij>.

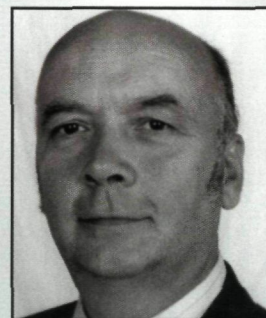
ZEEVISSERS - VISBEWERKERS

- HAVENARBEIDERS - ZEELIEDEN EN BINNENSCHIPPERS
VOOR AL UW PROBLEMEN

WENDT U TOT DE

Zeemansbond A.B.V.V.

Ivan Victor
Federaal secretaris
zeeverij

Jules Peurquaetstraat 27
Oostende

Tel.: 059 55 60 85

Fax: 059 70 51 33

E-mail:

Ivan.Victor@btb-abvv.be

R. Vermote:
gewestelijk secretaris
0476 23 40 28
Heiststraat 3
Zeebrugge

Tel.: 050/54 47 15

Fax: 050/54 42 53

E-mail:

renaud.vermote@btb-abvv.

De Grote Oorlog en de zee

Op vrijdag 8 november gaat in Oostende een studiedag door onder het thema De Grote Oorlog en de Zee. De bezigheden worden om 9,25 uur aangevat en duren tot 16,30 uur. In die tijd wordt aandacht besteed aan de Duitse U-bootontwikkeling tijdens WO I; de Paardenmarkt, een WO I-munitiestortplaats; Duitse en geallieerde kustverdediging; Magda Devos heeft het over Etymologische verklaring van WO I-toponiemen; de onderwaterzetting van de IJzervlakte; de raids op Zeebrugge en Oostende; de toegankelijkheid en de rol van het strand tijdens WO I; visserij en de Eerste Wereldoorlog; Belgische zeewetenschappers tijdens WO I en Fronttoerisme aan de kust na de oorlog. De dag gaat door in de lokalen van InnovOcean op de Oostendse Oosteroever. Deelnemen kan gratis, maar er moet wel online ingeschreven worden via www.vliz.be/events/groote-oorlog.

Boot gemist

Ann Dessel van Haven Oostende trok grote ogen toen ze ter hoogte van de vroegere Zeevaartschool werd aangesproken door een fietser uit het Verre Oosten. De jonge man was op zoek naar de ferryterminal van de lijn Oostende-Ramsgate. Na een korte babbel bleek het om de 26-jarige Zuid-Koreaan Jemin Park te gaan die sinds 15 november 2011 aan een wereldtour bezig is en intussen 36.000 kilometer op de teller heeft staan. Hij doorkruiste o.a. China, Hongkong, Macao, Vietnam, Thailand, Laos, China, Kazachstan, Uzbekistan, Iran, Armenië, Turkije en de rest van West-Europa. Op donderdagmiddag strandde hij in Oostende omdat hij dacht dat je in Oostende de ferry naar Engeland op kon. Helaas: de schepen lagen er nog wel, maar de ferrymaatschappij was failliet. Dus sprong hij gezwind zijn fiets op en zette koers naar Calais, een trip van ca. 95 kilometer. Vandaar ging het naar Engeland. Later stonden ook nog Afrika, Australië en Noord- en Zuid-Amerika op z'n programma. Duidelijk iemand die die avond niet voor het donker thuis moest zijn. (Foto Marc Loy)

Megatransport windmolens

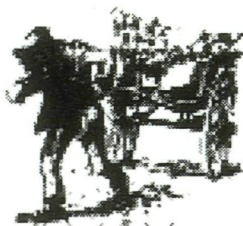
Vorige maand verliet het 130 meter lange hefschip Bold Tern van de rederij Fred Olsen de Oostendse haven met aan boord de onderdelen van de Haliade 150. Eén van de grootste windturbines ter wereld van het Franse energiebedrijf Alstom. De windmolen wordt als prototype op de Blighbank gezet, zo'n 45 kilometer buiten de kust. Daar zal de bovenste 73,5 meter lange wijk zo'n 170 meter boven het wateroppervlak uitsteken. Bij gunstige resultaten, na de testperiode, voorziet Alstom in het komende decennium de levering van honderden windmolens aan offshore projecten in Frankrijk, het Verenigd Koninkrijk, België en Duitsland. De Haliade 150 heeft een capaciteit van 6 MW, goed voor de energiebehoeften van 5000 gezinnen, werkt zonder tandwielkast en maakt gebruik van een rechtstreekse aandrijving van de generator wat de onderhoudskosten sterk drukt. (Foto Marc Loy)

We verspillen teveel voedsel

Elk jaar wordt een derde van al het voedsel geproduceerd voor menselijke consumptie, verspild. Dit is ongeveer 1,3 miljard ton per jaar. De totale Vlaamse voedselverspilling bedraagt gemiddeld 2.000.000 ton. In landen zoals België, met een hoog inkomen, wordt voedsel voornamelijk verspild in het consumptiestadium. We gooien voedsel onmiddellijk weg als de houdbaarheidsdatum nadert (terwijl die datum eigenlijk gemiddeld twee weken te vroeg valt), wanneer onze appel een plekje heeft of onze overblijvende sneetjes brood te droog zijn. Ook de supermarkten hanteren te strenge vereisten voor de vorm, de

kwaliteit en de esthetische eigenschappen van onze groenten en fruit. Globaal zorgen deze vereisten voor 1,6 miljoen ton voedselverspilling per jaar. Bijna 30% van de groenteteelt in het Verenigd Koninkrijk blijft hierdoor op het veld liggen. Bij aardappelen wordt 40 tot 50% uitgesorteerd, omdat ze niet de goede vorm hebben, te klein of te groot zijn. Bij tomaten worden de kleuren via een computer gecheckt. Als de kleur niet voldoet, worden ze weggegooid. Nog aan andere oorzaak is het gebrek aan coördinatie tussen de verschillende actoren in de voedselketen: het aanbod is niet goed afgestemd op de vraag, voedselleveringen zijn te laat ter plaatste waardoor onderweg veel producten slecht worden.

Recuperatiebedrijf Willems nv

059/ 27 89 61
Snaaskerke

- Nieuw ijzer
- Containerdienst
- Oude metalen
- Afvalcontainers

www.nvwillems.com
info@nvwillems.be

Leerlingen Ibis te gast bij cadetten Jeugdbrandweer Gent

De vzw Jeugdbrandweer Gent is een vrijetijdsorganisatie die om de twee weken samenkomt in de brandweerkazerne van het beroepskorps. De jongeren hebben er een oefenlokaal ter beschikking. Ze bezitten zelfs een eigen brandweervagen, geschonken door het korps uit Assenede. Na een opleiding van zes jaar kunnen de jongeren, mits deelname aan de vereiste examens en proeven, doorstromen naar het beroepskorps. Enkel en enkele maakten intussen reeds de stap. Katrien Devos, meter van de Jeugdbrandweer Gent, bracht vorig jaar, tijdens de opendeurdagen van het

instituut, een bezoek aan Ibis. Snel werd duidelijk dat zowel de Ibis als de Jeugdbrandweer gemeenschappelijke doelstellingen nastreven: vriendschap, verdraagzaamheid, groepsgeest en discipline staan bij beide centraal. Het maritieme karakter bij Ibis en het werkmiddel 'water' bij de Jeugdbrandweer waren het bindmiddel voor een eerste kennismaking. Een verkennend gesprek met Philip Declercq, directeur van Ibis, enkele begeleiders en opvoeders van de leerlingen, Frankie De Smedt, sportadjutant bij het brandweerkorps te Gent, en meter Katrien Devos, leidde op 16 oktober naar een eerste Ibis-

bezoek aan het jeugdbrandweerkorps. Na een korte verwelcoming werden de acht Ibisjongeren meteen betrokken bij de training. In een ontspannen sfeer beleefden ze o.a. een initiatie daalmasten met beveiliging, blindlopen, knopen. Daarna volgde een korte rondleiding in de brandweerkazerne. Ter afsluiting werd iedereen getrakteerd op pannenkoeken en chocolademelk. Na de intense training kwamen de tongen los en werden nieuwe plannen gesmeed. De leerlingen van de Ibis school werden geprezen voor hun gedisciplineerde inzet en durf.

Z 75 strandt in Noord-Holland

Het vissersvaartuig Z 75 Zeldenrust is op donderdag 17 oktober vastgelopen nabij Petten in Noord-Holland. Een net was in de schroef terechtgekomen waardoor het vaartuig onbestuurbaar werd, op een strekdam liep, lek sloeg en strandde. De drie bemanningsleden werden van het schip gehaald en naar Den Helder overgebracht. Bergers moesten wachten tot de strakke wind (windkracht 8) gevallen was om het schip weer vlot te trekken. Dat lukte niet meteen. Bij een eerste poging kantelde het schip onverwacht van de ene op de andere kant. Een volgende poging lukte dan weer wel. Het schip, eigendom van de BVBA Op hoop van zegen, werd versleept naar berger Mammoet in Schiedam. Daar werd verder bekeken wat ermee moest gebeuren.

De bouw van de Nele te boek

Enkele jaren geleden werd in er een replica gebouwd van een historische Oostendse tweemastsloep uit de visserij. Er werd toen heel wat know how verzameld betreffende de bouw van een houten schip. Omdat het een eenmalig project was, dreigt die know how nu weer verloren te gaan. Scheepstimmerman Georges Verleene die de bouw van de Nele geleid heeft, heeft de opgedane ervaring te boek gesteld. *Nele, De bouw van een replica van een Oostendse tweemastsloep* (272 pagina's, 326 foto's, 141 tekeningen) legt de lezer van naaldje tot draadje uit hoe dit houten schip gebouwd werd. Het boek wordt aan het publiek voorgesteld op vrijdag 29 november om 16 uur in het VLIZ, Wandelaar-kaai 7 te Oostende. Het kan daar ook

aangekocht worden voor 28 €. Wie voorintekent kan het boek evenwel goedkoper aanschaffen. U verwittigt gerogesverleene@skynet.be van uw bestelling en stort vóór 22 november 25 € op rekening BE 54 7310 3264 3097. U wordt vervolgens uitgenodigd op de publieke voorstelling waar u het boek voor u klaar zal liggen. Wie het boek thuisgestuurd wenst te krijgen voegt (verzendingskosten in België) 7 € toe aan dat bedrag.

Deel Oostendse vismijn wordt gesloopt

Het visveilinggebouw en twee rijen pakhuizen van de Oostendse vismijn mogen gesloopt worden. Dat besliste het Oostendse schepencollege. Het gedeelte dat momenteel nog geëxploiteerd wordt, blijft in gebruik tot 'een valabel alternatief is uitgewerkt'.

Schepen van Ruimtelijke Ordening en Stedenbouw Bart Tommelein vindt dat een positieve ontwikkeling: 'De sloop is de eerste stap in de ontwikkeling van een nieuwe visserijcluster in de stad. De huidige functionele toestand van de gebouwen van de vismijn laat namelijk niet toe om de toekomst van de visserij in Oostende veilig te stellen'.

**UW PUBLICITEIT IN
HET VRIJE VISSERIJBLAD?**

**Contact, info en opmaak:
cdvproductions@skynet.be**

Uit de bibliotheek van Neptunus (27)

U aangeboden door Peter Holvoet-Hanssen

Uw bibliothecaris, live vanuit onderwaterkroeg Jean Bart: 'Na Paul van Ostaijen (1896-1928) blies Lucebert (1924-1994) mij als beginnend zeebibliothecaris van de sokken. Lucebert trachtte "(...) op poëtische wijze / dat wil zeggen / eenvouds verlichte waters / de ruimte van het volledig leven / tot uitdrukking te brengen" - zoals Van Ostaijen bracht Lucebert na een grote wereldbrand een kleine revolutie in de poëzie teweeg. Naast een bezwerend Lucebert-gedicht uit 1952, maken we hier ook plaats voor twee andere gedichten, uit een andere tijd, een andere stroming. Zet uw sensoren op scherp, open de luiken. De volgende afleveringen staan immers helemaal in het teken van de allermooiste zeedigden. Zoals Bertus Aafjes dichtte: "Soms raakt de zee van liefde puur verstild" - knip ze uit samen met de fonkelende illustraties van Jo Clauwaert en na de winter heeft u een gratis zeeverzenboek dat de tijd bij de kraag neemt, de mallemlen van het leven tot stilstand brengt telkens ge uw handgeschepte bundel opent. Dát is uw betere pensioenspaarplan!

DE ZEE

Aan Willem Kloos

Wat een machtig en woeliger deinen
van baar op baar,
bruisend opstaand en bruisend verdwijnend
over elkaar.

De sternklank der mensen die zingen
maakt mij zo wrang;
van verouderde krachtloze dingen
spreekt mij hun zang.

Doe uw geesten mij bouwen een woning
diep in uw schoot,
waar ik zingen zal als barenkoning
tot mijnen dood.

Want geen keel die aan wal uwe zangen
ooit navertelt,
en geen mensenbrein ooit zal ontvangen
uw effen geweld.

Willem Elsschot

VAN DE ZEE

Aan Frederik van Eeden

De Zee, de Zee klotst voort in eindeloze deining,
De Zee, waarin mijn Ziel zich-zelf weerspiegeld ziet;
De Zee is een levend Schoon en kent zich-zelve niet.

Zij wischt zich-zelfen af in eeuwige verreining,
En wendt zich altijd óm en keert weer waar zij vliedt,
Zij drukt zich-zelfen uit in duizenderlei lijning
En zingt een eeuwig-blij en eeuwig-klagend lied.

O, Zee was Ik als Gij in ál uw onbewustheid,
Dan zou ik eerst gehéél en gróót gelukkig zijn;

Dan had ik eerst geen lust naar menselijke belustheid.
Op menselijke vreugd en menselijke pijn;

Dan wás mijn Ziel een Zee, en hare zelfgerustheid,
Zou, wijl Zij grooter is dan Gij, nog grooter zijn.

Willem Kloos

IK DRAAI EEN KLEINE REVOLUTIE AF

Ik draai een kleine revolutie af
Ik draai een kleine mooie revolutie af
Ik ben niet langer van land
Ik ben weer water
Ik draag schuimende koppen op mijn hoofd
Ik draag schietende schimmen in mijn hoofd
Op mijn rug rust een zeemeermin
Op mijn rug rust de wind
De wind en de zeemeermin zingen
De schuimende koppen ruisen
De schietende schimmen vallen

Ik draai een kleine mooie ritselende revolutie af
En ik val en ik ruis en ik zing.

Lucebert

Het leven zoals het is:
Doop Z.198 en B.462

Foto's © Jo Clauwaert

Kerkhofblommen

In de tijd dat het neoliberalisme nog niet alles veranderd had lag het postkantoor vlak om de hoek. Dwars over het kerkhof liep er een korte weg naartoe. 't Was in die tijd ook al een oud kerkhof en er werden daar nog nauwelijks doden begraven. Veel zerken lagen er schots en scheef bij. Andere daarentegen werden nog altijd goed onderhouden. Op weg naar dat postkantoor zag ik er eens een man bloemen planten. Hij leek me al enige tijd gepensioneerd te zijn. Het fotootje op de grafsteen was vervaagd, maar de inscriptie was nog goed leesbaar. De aflijvige bleek Maria te heten (zoals de meeste vrouwen die daar begraven liggen). De tekst leerde me verder dat de vrouw daar zestig jaar eerder ter aarde besteld was, maar niet voordat ze een hoge leeftijd bereikt had. In het passeren knikten de man en ik elkaar toe. Ik stopte. 'Uw moeder?' vroeg ik. 'Nee', antwoordde de man. Hij besprenkelde het perkje met water, waardoor het er weer fris uitzag. Ik verwachtte dat hij me de familiebanden zou uitleggen, maar dat deed hij niet. Een wijle stonden we daar samen in een ongemakkelijke stilte naar dat graf te kijken en toen zei ik geheel overbodig: 'Ik ga maar weer een eindje verder.' Vanaf die dag kreeg het graf van die Maria een vaste plaats in mijn leven. Telkens ik naar het postkantoor trok werd mijn blik ernaartoe getrokken. Het perkje leerde me dat de man het bleef verzorgen. Het mag melig klinken, maar het gaf me een geruststellend gevoel. En zo vergingen de jaren.

Toen het in zo'n jaar weer lente werd zag ik de verandering. Het graf van Maria bleef er desolaat bijliggen. De aarde van het perkje bleef dor en de bloementuultjes waren verschrompeld tot niet meer dan een verre herinnering. Ik heb het een maand lang aangezien en toen werd het me te veel. Ik ging bloemen kopen, trok een werkpak aan, nam enig tuingerief en ging naar het kerkhof waar ik Maria's perkje weer in eer herstelde. Toen ik daar omzeggens klaar mee was, hoorde ik onverwachts een stem. 'Uw moeder?' vroeg die stem. 'Nee', antwoordde ik. Ik besprenkelde het perkje met water, zodat het er weer fris uitzag. Ik wist dat de mens achter me wachtte tot wanneer ik de familiebanden zou uitleggen. Maar wat kon ik zeggen? Een wijle stonden die mens en ik daar samen in een ongemakkelijke stilte naar Maria's graf te kijken en toen hoorde ik de stem heel overbodig zeggen: 'Ik ga maar weer een eindje verder.'

Flor Vandekerckhove
foto JoC

(Deze tekst verscheen eerder in de blog van De Laatste Vuurtorenwachter. Meer dergelijke verhalen vind je op: <http://florsnieuwblog.blogspot.be/>)

BUDDY'S GOLD

AANKOOP
GOLD

AALST

LOUIS D'HAESELEERSTRAAT 4
9300 AALST
0484 20 20 71
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

OOSTENDE

VAN ISEGHEMLAAN 72
8400 OOSTENDE
059 50 67 29
OPEN: DIN - ZAT VAN 10U - 12U30
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

GRATIS PRIJSOFFERTE

GOUD ♦ DIAMANT ♦ ZILVER

DIRECTE BETALING

ANTIEKE JUWELEN

BRUGGE

DWEERSTRAAT 8
8000 BRUGGE
050 34 02 28
OPEN: MAAN - ZAT VAN 10U - 12U
EN 13U30 - 18U
GESLOTEN: ZON - EN FEESTDAGEN

LOKEREN

MARKT 63
9160 LOKEREN
0486 92 66 30
OPEN: DIN - VRIJ VAN 10U - 12U
EN 14U - 18U
GESLOTEN: ZAT - ZON - MAAN -
EN FEESTDAGEN

BUDDYSGOLD@HOTMAIL.COM
WWW.BUDDYSGOLD.COM

Verleden maand propte een lezer een pak papier in onze brievenbus. Daarin zaten wel honderd vellen, in alle kleuren en formaten, soms gedrukt, soms geschreven. Alle bevatten ze liedteksten, waarvan er vele ooit op markten en pleinen door rondtrekkende zangers ten gehore gebracht werden: *'Zij was zoo schoon / Veel schooner dan een roos die bloeide / Men bood haar schatten / Om haar maagdebloem te plukken / Maar zij bleef rein / Als een engel zoo teer / En zij liet voor geld en goed / Haar maagdebloem niet plukken.'* Echt gebeurd! En neen, het is niet goed afgelopen.

Journalisten van de ongeletterdheid

Ze hebben verschillende namen: liedzangers, straatzangers, marktzangers... en er zijn ook wel verschillen tussen die categorieën geweest, want de marktzangers keken wel eens neer op de straatzangers. Maar ze hebben alle met elkaar gemeen dat ze in het midden van de vorige eeuw uit het straatbeeld verdwenen zijn.

In tegenstelling tot wat bovenstaande zin laat vermoeden, is het niet zolang geleden dat ze wèl nog te horen waren. Zelf herinner ik me dat ik, als kind, één keer zo'n marktzanger aan 't werk gezien heb. Dat was op de markt in Bredene en hij verkocht er zijn liedbladen waarop de teksten stonden die hij ter plekke ten gehore bracht.

Niet zo heel lang geleden dus, maar hoe komt het dan dat ze nu helemaal vergeten zijn? Dat komt doordat de straatzangers uit de laagste klassen kwamen. Ook hun publiek bestond uit ongeletterde of nauwelijks geletterde mensen. Zowel de zangers als de toehoorders konden bijgevolg niet schrijven. En wat niet gedocumenteerd wordt, gaat onherroepelijk verloren. Later veranderde dat enigszins, toen werden de liedteksten gedrukt op wat wel eens vliegende blaadjes genoemd wordt; dun, gekleurd, goedkoop papier dat maar moeizaam de tand des tijds zou doorstaan. Gelukkig zijn er folkloristen, zoals wijlen Jef Klausning, die oog hebben voor zo'n dingen en die zo'n teksten aan de vergetelheid ontrukken.

Mensen kwamen speciaal naar de markt om er 'het nieuws' te vernemen. We zien Frans Jacobs aan het werk. Achter hem zien we dat de liedblaadjes gretig gelezen worden.

Het gezongen dagblad

De straatzangers vervulden een belangrijke journalistieke functie. In een tijd waar informatie, onderwijs en lectuur voorbehouden waren voor de betere standen, fungeerden de straatzangers als journalisten van de werkende klasse. Beroemde zangers waren o.m. Joseph Sadones (actief tussen circa 1775 en 1810), Henri Boddin (tussen ca. 1880 en 1914), Aloïs Vanpeteghem (actief tussen 1885 en 1930), Achille Coppenolle, Frans Jacobs en Lionel Bauwens, alle drie actief tussen 1912 en 1949.⁽¹⁾

Ook in de Oostendse visserij was destijds zo'n zanger-journalist aan 't werk. De Gentenaar Louis Vanden Eeckhaute (°1867) deed zijn legerdienst in het derde linieregiment dat in 1887 in Oostende gekazerneerd was.

Als kind, toen hij nog maar acht was, vergezelde hij zijn

Lionel Tamboer, een beroemde en succesvolle marktzanger.

straatzingende vader al om de liedbladen te verkopen. Hij werd op zijn beurt straatzanger en trad ook op in herbergen. Louis was nauwelijks geletterd. Hij dicteerde zijn liedteksten aan zijn echtgenote die ze opschreef, waarna ze hem die moest voorlezen zodat Louis er zijn 'final touch' kon aan toevoegen. Volgens een getuige was hij *'een man die nooit dronk. Hij schreef geen kluchtliederen, daartoe ontbraken hem de lust en de gelegenheid. Alles wat niet eerlijk en rechtzinnig was bracht zijn gemoed in opstand en moest hij in bittere woorden uiten. Hij was vooral bekend als antimilitarist.'*

Louis Vanden Eeckhaute was de zaak van de arbeidersklasse meer dan genegen. Hij zong liederen die getuigden van onderdrukking van de gewone man. Daar ging de overheid destijds niet lichtzinnig mee om. Tegen hem zou de overheid zestig keer een proces verbaal opgemaakt zijn. Toen hij ook een lied ten gehore bracht over het beruchte proces dat in Frankrijk tegen Alfred Dreyfus gevoerd werd, kostte dat Louis Vanden Eeckhaute een boete van zesentwintig frank en een gevangenisstraf van... drie maanden! Jawel, voor het zingen van een lied. In 1887 was deze rebellerende straatzanger dus in Oostende zijn vaderlandse plicht aan het vervullen. 1887 was niet zomaar een jaar. Dat was het jaar van de roemrijke Oostendse vissersopstand.

Soldaat Vanden Eeckhaute deed wat hij niet laten kon en maakte Het lied van de vissers: *'Wel vissers gij moet lijden / en zoeken naar een stukje brood. / Niemand kan u verblijden, / gij lijdt veel hongersnood. / Komt gij naar uw loon te vragen / zij verachten u als een arme man. / Zij willen u de zee injagen, / zonder eten, wat denkt gij ervan?'*

Het werd hem door de legerleiding niet in dank afgenomen. Omwille van dat lied werd hij dertien maanden naar de strafcompagnie gestuurd. Maar klein kregen ze hem daar niet. Van zodra hij zijn straf uitgezeten had, zong hij ook daar op straat een lied over: *'Ik kwam hier een liedje te zingen / Dat van de vissers bedrijf / Naar de supline werd ik gesteken, / ja, dat was voor mijne straf / Vrienden aandenk mijn droevig lijden / Wat ik heb daar ondergaan / Met water en brood en ijzers aan / Zo ben ik naar de supline gegaan.'* Ja, ook voor dat lied werd hij zwaar gestraft, en niet omdat het rijk rammelde.

Jef Klausning vertelde me ooit dat hij 'Het lied van de vissers' in 1957 voor het eerst hoorde in Blankenberge. Hij mocht het niet met zijn recorder opnemen en evenmin zeggen wie de visser was. Zeventig jaar na de feiten liet de repressie zich nog altijd voelen.

Geschiedenis

Marktzangers traden in de voetsporen van de minstrelen die langs de kastelen trokken om de adel bij het haardvuur op balladen te onthalen. Eén groot verschil: de liedzangers zongen voor het gewone volk.

Pas na het uitvinden van de boekdrukkunst ontstond er archiefmateriaal over de marktzangers. Zij zongen hun liederen en verspreidden die tegelijkertijd in grote hoeveelheden in gedrukte vorm.

Bekend werd zodoende een lied over een mirakel dat zich in januari 1747 in Sint-Eloois-Winkel voorgedaan had. Het noodlot trof daar 'een dochter, rijck en magtig van geslagte.' Zij werd door God op de proef gesteld. Zonder aanwijsbare reden werd de maagd getroffen door hevige maagpijnen. Haar lichaam was in bezit genomen door een groot aantal padden die soms tot in haar keel sprongen. Een te hulp geroepen kluizenaar verlostte het meisje van haar demonen.

Niet alle liedjeszangers waren uit hetzelfde hout gesneden. Vermelde *Sardones* schreef vooral 'rampenliederen' waarbij de goddelijke voorzienigheid nooit ver weg was. Liedzanger Jacob Hendrik Arens was op zoek naar wat in hedendaags journalistiek jargon een scoop noemt. Die vond hij in november 1827 met zijn lied over een walvis die in Oostende gestrand was. 'Als zijn bakhuys open stond, / Twintig ellen in het rond / 't Was een overgroot beslag, / Als een zeeschip dat daer lag.'

Henri Bodin zong voor WO I liederen op tekst van ene De Windt. Die had het vooral over de emigratie van Vlamingen naar Guatemala en Amerika. Ook schreef hij een 'Belangrijk dichtstuk over de overname van Congo', een lied waarin hij ook kritiek uitte op koning Leopold II. Aloïs Vanpeteghem bezong vooral de naweën van de Eerste Wereldoorlog en dan vooral sociale situatie waarvan het gewone volk het slachtoffer was. 'Voor wat hebben wij zo geleden / Voor wat hebben wij zo gestreden / Voor wat offerden wij met een heldenmoed / Ons jong leven en al ons bloed (...)' En dat alles gebeurde in een tijd waarin het woord protestsong nog uitgevonden moest worden.

Bestseller

Na 1900 was *Tamboer* een bekende marktzanger. *Tamboer*, alias *Lionel Bauwens* was uit Eeklo afkomstig, maar in heel Vlaanderen bekend. En hij was populair. Een enquête die op de Brugse markt bij zestigplussers gehouden werd toonde aan dat meer dan 80% van de ondervraagden naar de markt kwam om daar die *Tamboer* te horen. Hij scoorde vooral met liederen over de moorden in Beernem, een reeks gebeurtenissen die in 1991 ook een televisieserie opgeleverd hebben: De bossen van Vlaanderen.

Tamboer mag een voorloper genoemd worden van de sensatiepers. Moorden waren toen immers, net als nu, spectaculair nieuws waar ook geld uit te slaan was. Ten tijde van de moorden

Een enquête die in Brugge gehouden werd toonde aan dat meer dan 80% van de ondervraagde 60-plussers speciaal naar de markt kwam om daar de liedjeszanger te horen.

van Beernem verkocht *Tamboer* in drie jaar tijd maar liefst 40.000 (!) liedbladen. Per blad betaalde hij de drukker drie centiem. Op de markten kreeg hij er twee frank voor.

Flor Vandekerckhove

(* Roger Hessel, *Marktzangers als journalisten van de werkende klasse. Gezongen dagbladen niet meer te beluisteren.*

In: http://www.depoemp.be/De%20Moord%20van%20Nijlen/Moord_P5.pdf
Ook veel andere info over de daar vermelde straatzangers leerde ik van Roger Hessel. Hij verzamelde duizenden liedjes die marktkramers een eeuw geleden op marktpleinen en straten zongen. Op de regionale zender Focus werd hij in 2012 geportretteerd in de serie *Levende helden*. De gegevens over Louis Vanden Eeckhaute werden door mij genoteerd op een voordracht die Klausning in 1987 in Oostduinkerke gaf.

VLOOT, reder van de overheid,
stelt in Oostende een driehonderdtal collega's te werk

via www.welkombijvloot.be

kun je solliciteren:
(jobs - vacatures)

en op de hoogte blijven van onze nieuwbouw:
(projecten - nieuwbouw)

De Zwarte Graaf (deel III) : een historie in drie delen

In de burcht aan de oostelijke rand van het Bos Zonder Genade woonde de koningsdochter, Blanche. Met bezwaard gemoed keek ze door haar kamerraam over de besneeuwde takkenzee. Morgen, de dag van haar verjaren, zou bij nieuwe maan ook het Feest van de Hemelse Vuren gevierd worden. Dat mocht haar echter geen verkwikking schenken: sedert heugenis betrok de Zwarte Graaf haar gedachten. Aan de vooravond van haar zestiende jaar pijnigde een verhevigd verlangen haar hart. Blanche kon niet geloven dat er door de aders van de zanger, wiens zang zelfs de wind het zwijgen oplegde, enkel moordenaarsbloed stroomde. De koningsdochter neuriede een lied van droefenis. De sneeuwvlokken braken hun val. Blanche schrok. Geen zoon van mensen kon haar bekoren. De magie van de Zwarte Graaf had ze verkoren. Ze begaf zich naar de burchtzaal. Ze ging voor haar vader staan.

'Och, vader' vroeg ze, 'mag ik naar de Zwarte Graaf toegaan?'

'Och neen, gij dochter,' antwoordde hij, 'neen, gij dochter, neen gij niet. Die derwaarts gaan en keren niet.'

Daarna vroeg ze het haar moeder en vervolgens haar zuster. Geschrokken schudden ze met hun hoofden van neen en zeiden dat die derwaarts gaan nimmer weerkeren. Toen vroeg ze haar broer of ze naar de Zwarte Graaf mocht gaan.

Schouderophalend sprak hij: 't Is mij al eens waar dat gij gaat, als gij uw eer maar wel bewaart en gij uw kroon naar rechten draagt.'

Naar zijn oogblik vissend, fluisterde Blanche: 'Waarlijk broeder, het eerzaamste is mij heilig.'

Blanche bracht de nacht waakdromend door. Sterren fonkelden haar berustend toe. Zodra het licht ontwaakte, wachtte de schitterende aarde op haar komst. Blanche doste zich voor de plechtige offerande uit. Een hemdeken, fijner als zijde, trok zij over haar lijve. Het keurslijf dat ze omdeed, stond van gouden banden stijf. Haar rode rok dichtte ze van steek tot steek met gouden knopen. Het overkleed knoopte ze, parel na parel, dicht. Op haar stralende blonde haren zette ze een zware kroon van goud. Over de knarpende sneeuw toog ze naar de stal-lingen. Daar koos ze het beste ros.

Al zingend en al klingelend reed Blanche over de witte loper tussen de donkere stammen van het Bos Zonder Genade. Haar liedekijn klonk. Het kristallijn op de bomen blonk. De Zwarte Graaf snokte aan de teugel. Onbeweeglijk beluisterde hij het rondstrijkend gezang. Door het onvermijdelijke gedreven, richtte hij de telgang naar de edele.

'Gegroet schoon maagd, met bruin ogen klaar!' verwelkomde hij haar.

In de muziek der taal pratend, vergezelden ze elkaar, om verderop de ruigte met sneeuwplukken lossend bomenschraal te betreden. Blanches blikken bleven haken aan een takloze stam tussen galgenbomen waaraan meisjeskadavers bengelden.

Blanche keek de Zwarte Graaf glimlachend aan. Ze schoof van haar paard. Hij steeg van de zijne. De witte merrie draaide de oren naar de zwarte hengst. De maagd en de duistere zanger nestelden zich naast het

Et il y a un point phosphoreux où toute la réalité se retrouve, mais changée, métamorphosée, - et par quoi ?? - un point de magique utilisation des choses.

Antonin Artaud

flakkerend taxusvuur. Blanche duizelde bij de gedachte aan wat komen moest, maar het begrip dat het vuur verteert om het vergane in een hogere te versmelten, maande haar tot scherpte. De Zwarte Graaf nam haar de kroon van het hoofd en hij gaf zich over aan haar peilloze omhelzing.

Daarna boven de verleden maagd opgestaan, zei hij: 'Gij bracht me het Vuur van de Geestelijke Zon.

Ik verloor de aandacht voor uw oor. Ik vergat zelfs het geluid. Ik dronk nog enkel van de kennis van het Vuur. Gij bracht me op het bevrijdend pad waarop de laatste zinnen verschroeien. Gij ontsloot me de onbegoochelde weg van het weten van de Vuren. Gij grootse vrouw der Vuren, u hangen kan ik niet, u verdrinken laak ik, u door het zwaard doden verafschuw ik, ... Mijn dracht verdient het niet gekleurd te worden door uw bloed. Ik wens u enkel te vragen wat gij u wenst.'

'Ruiter mijn,' antwoordde Blanche, 'ontdoe u van uw kleed en wacht dan wat u wacht.'

De Zwarte Graaf begon het kleed over zijn hoofd te trekken. Naast zijn voeten schitterde het zwaardgevest van diamant. Blanche greep met beide handen het zwaard. Met één houw hieuw ze zijn kop van de romp.

Het hoofd viel voor de voeten van de Zwarte Graaf en sprak: 'Blaas nu niet op de hoorn die aan mijn zadelboog hangt, opdat zij die mij vleselijk verwekte mij niet zoude vinden.'

'Op uwen horen en blaas ik niet,' zei Blanche, 'uw reis naar Het dat eeuwig wekt en dooft, belet ik niet.'

'Bestrijk mijn hals niet met de pot met zalve die onder de galge staat,' hakkelde het afgehakte, 'opdat mijn denken mijn lijf niet vervoegen zoude.'

'Al onder de galge en gaan ik niet, uw roden hals en strijk ik niet,' fluisterde Blanche, 'Uw verrijzen naar Het dat immer baart en neemt, dat stuit ik niet.'

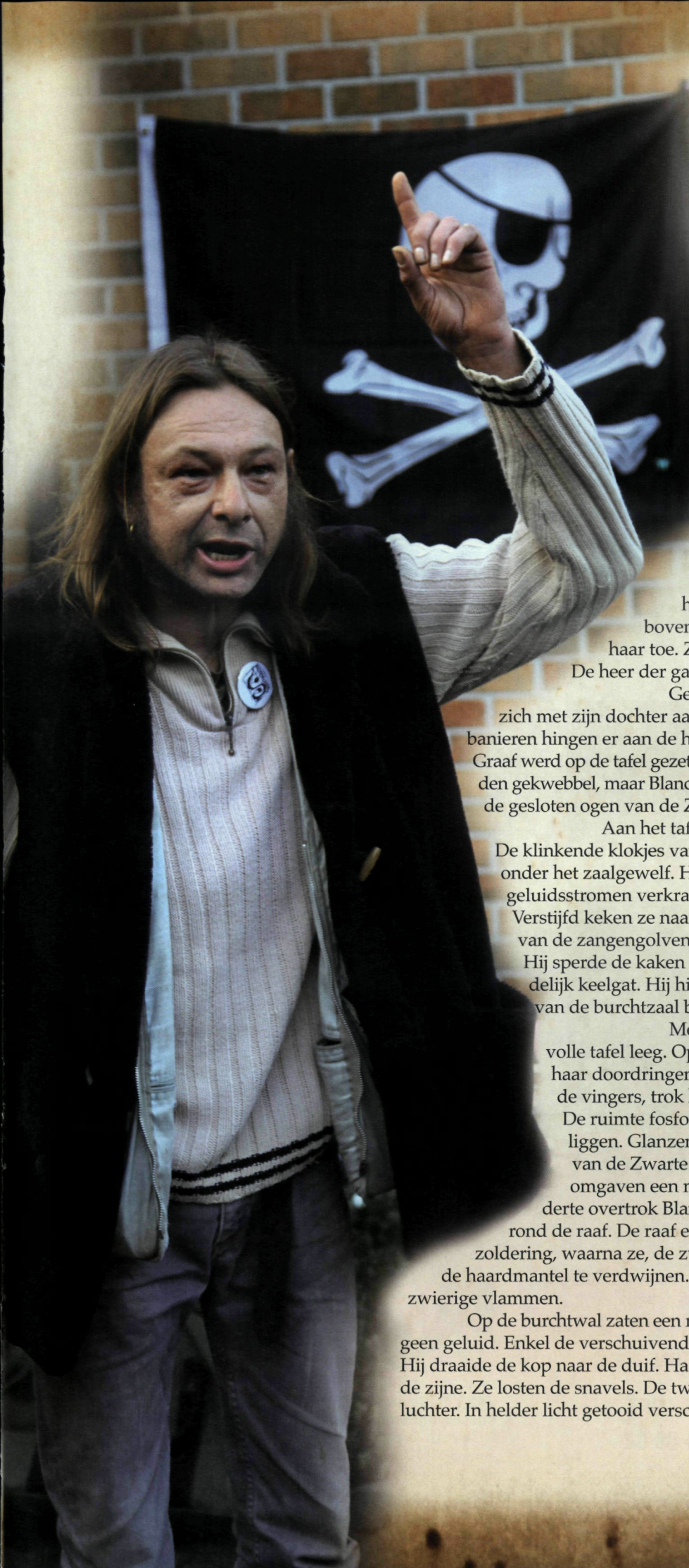
Blanche vatte de kop bij de haren. Ze waste hem in een klare bron. Ze besteeg haar merrie, legde het hoofd in haar schoot en, gevolgd door de zwarte hengst, galoppeerde ze over de boswegel. Plots steigerde haar paard om zich daarna niet meer te laten aansporen. Een uitgemergeld vrouwtje stond op het pad. Hopeloosheid woonde in haar doffe ogen.

De zwakke krachten samenballend, vroeg ze: 'Schoon maagdelijn, zaagt gij mijn zoon niet gaan?'

'Uw zoon,' sprak Blanche, 'uw zoon heeft paard en zwaard achtergelaten. Barrevoets doolt hij over de eeuwige velden zonder jacht.'

'Zie ik hem dan nimmer weer?' jammerde de schurftige.

'Ge ziet hem waarlijk nooit terug,' antwoordde

Blanche, 'uw zoon is dood. Zijn hoofd rust in de hemelschoot.'

Het vrouwtje sloeg de vingerstokjes voor de oren. Ze waggelde weg in de boswaas. Haar snikken verstierf.

Blanche naderde de burcht van haar vader. Ze keek naar de hemel, waarin sterren de lichten verflauwden en versterkten. Ze stopte voor de eikenhouten poort. Blanche dacht aan de adellijken die haar op het Feest van de Hemelse Vuren in ongerustheid wachtten. Ze dacht vooruit aan wat ze verlaten ging, alsook aan wat ze vervoegen zou. Ze nam het koper van de zadelboog. Uit volle borst blies ze de hoorn. Door elkaar vloeiend stemgeluid vulde het burchtplein. Grendels schoven uit hun hengsels. Poorten gingen knarsend open. In flambouwlicht troepte volk samen. Met beide handen hief Blanche de kop van de Zwarte Graaf boven haar hoofd. Blanches vader stapte op haar toe. Ze nam haar vaders uitgestoken hand. De heer der galanterie hielp haar afstijgen.

Gevolgd door de genodigden begaf hij zich met zijn dochter aan de hand naar de ridderzaal. Witzwarte banieren hingen er aan de hoge zoldering. Het hoofd van de Zwarte Graaf werd op de tafel gezet. Rond de lange tafel gonsde het opgewonden gekwebbel, maar Blanche zweeg. Almaar door tuurde ze naar de gesloten ogen van de Zwarte Graaf.

Aan het tafeleind stond ze op. Ze begon te zingen. De klinkende klokjes van haar hooggestemde stem tinkelden onder het zaalgewelf. Het hoge luiden van de neerdalende geluidsstromen verkrampde de ledematen van de tafelgasten. Verstijfd keken ze naar het tafelmidden. Het schrille scheren van de zangengolven ontsloot de Zwarte Graaf de oogluiken. Hij sperde de kaken open. Zijn tanden omrandden het afgrondelijk keelgat. Hij hief een lied aan, waarvan de galm de vloer van de burchtzaal beven deed.

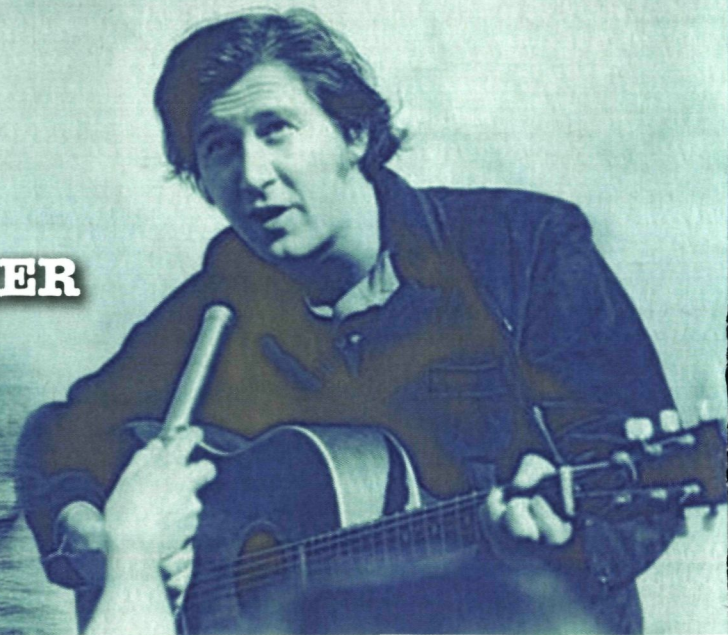
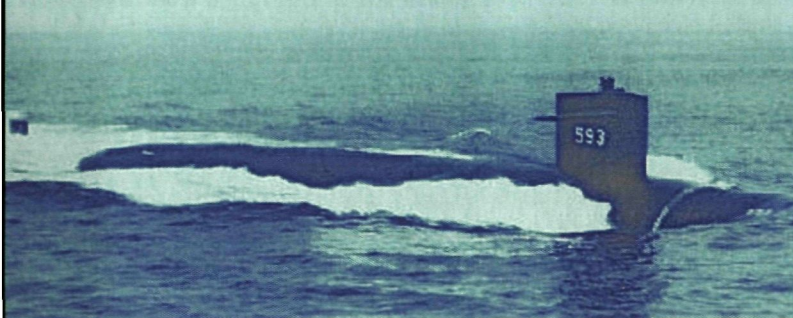
Met één armbeweging veegde Blanche de volle tafel leeg. Op haar buik schoof ze naar de kop die haar doordringend aankeek. Blanche nam het hoofd tussen de vingers, trok het tussen de haren en kustte het de mond. De ruimte fosforesceerde. De haardvlammen gingen liggen. Glanzende zwarte veren ontsproten aan het hoofd van de Zwarte Graaf. Tot schimmen verworden schepsels omgaven een met de kop ronddraaiende raaf. Wit gevedert overtrok Blanches lichaam. Een ranke duif trippelde rond de raaf. De raaf en de duif vlogen op. Ze omcirkelden de zoldering, waarna ze, de zwingen dicht, neerwaarts doken om onder de haardmantel te verdwijnen. Het haardvuur steeg en wuifde met zwierige vlammen.

Op de burchtwal zaten een raaf en een duif. De omgeving verspreidde geen geluid. Enkel de verschuivende nekveren van de raaf waren te horen. Hij draaide de kop naar de duif. Haar oogjes kraalden. Haar bek kruiste de zijne. Ze losten de snavels. De twee vogels richtten de blik naar de sterrenluchter. In helder licht getooid verscheen de maansikkel aan het hemelrond.

Don Fabulist
www.donfabulist.be
foto JoC

PHIL OCHS en USS TRESHER

Het lijkt vreemd, maar het is doorgaans zo: liedjes over LDVD grijpen meestal dieper, klinken meer persoonlijk, zitten gewoon beter in hun vel dan liedjes die onbezorgd en flierefluitend de perfecte liefde bezingen. Ja, er zijn uitzonderingen. 'She Is So Beautiful' van **Mike Scott (Waterboys)** bij voorbeeld, 'Turn Me Tender' van **Martyn Joseph**... of 'La p'tite Marie' van **Edith Piaf**, zopas nog een halve eeuw niet meer onder ons, maar terug bij haar geliefde **Marcel Cerdan**. Maar hoe heerlijk is het diep weg te zinken met **Lewis Furey** in 'Closing The Door' of **Steve Earle** ('I Can't Remember If We Said Goodbye'). Of 'I Still Dream' van **Richard Thompson**, lekker sudderen in eigen nat!

Richard Thompson. Foto JoC

Een of andere *nutty professor* zal er wel weer een studie aan gewijd en met klank en verve ons ongelijk bewezen hebben, maar wij doen er toch maar fijntjes ons profijt mee.

De zée, zegt u? We zijn er aanstonds! Daar durven we ons hand voor in het water steken: liedjes over scheepsrampen spannen de kroon! Wie zou er nu iets over de Titanic gezegd hebben, als die tijdens zijn *maiden voyage* niet langs de ijsberg geschuurd was maar braafjes in New York had aangemeerd? Geen zoekat! In deze rubriek hebben we er al veel gehad, scheepjes die verwelkten (of waren dat bloemen?): de Edmund Fitzgerald, de HMS Erebus en HMS Terror van Lord Franklin, de Hesperus... Maar een duikboot hadden we nog nooit... Toch een heel speciaal gegeven, zo'n ijzeren sigaar die diep onder het zeeoppervlak zijn weg zoekt. Al goed, als het gesmeerd loopt, maar zodra het mis gaat, verandert die sigaar in een doodskist en kan je enkel hopen op een mirakel of een snelle dood. Want als je langzaam stikt, zoals een deel van de bemanning van de Russische atoomonderzeeër Kursk...

Speciaal leven aan boord van een *sub*, zeker in oorlogstijd, als je constant op jacht gaat en ze voortdurend op je jagen. 'Das Boot' (het boek van **Lothar-Günther Buchheim**, de film,; de serie...) beschrijft de lotgevallen van de Duitse U-96. De passage waarin de bemanning de bij Gibraltar getroffen U-boot slechts met uiterste moeite weer aan de praat krijgt, is beklemmend. Een bezoekje aan de Russische duikboot in Seafront te Zeebrugge (een type 641, Foxtrokklasse volgens de NAVO, 100 m lang met een bemanning van 75) geeft die claustrofobische benauwing een prima invulling... Brrr. Danceact U96 had in 1991 een hit met 'Das Boot', een techno/dance versie van de bekende, oorspronkelijk door **Klaus Doldinger** gecomponeerde filmtitelmelodie maar daar gaat het hier niet over.

SKB Life Saving Equipment

reddingsvesten - reddingsboeien - drijvende toestellen - valschermsignalen - stakellichten man.o.boordlichten - noodzenders Locat - radio Beacon - reddingsvloten: RFD, Elliot, Viking, Zodiac, Autoflug, Bombard, Avion, Callegari, Servaux, Mitsubishi, Soniform - nazicht brandblusapparaten.

- ERKEND SERVICESTATION -

VERANTWOORDELIJKE VOOR DE KUST:
A. VAN DURME. TEL.: 0475 25 88 02

SKB Life Saving Equipment
Vosseschijnstraat 44
2030 Antwerpen
Tel + 32 (0) 3 2138670
Fax + 32 (0) 3 2138671

Afdeling kust
H. Baelskaai 8A
B-8400 Oostende
Tel.: 059/33 96 00
Fax: 059/33 96 01

**Geachte Vissers,
Wanneer U Bernstein (Amber) in uw netten vindt,
willen wij het graag van U kopen.
Neem contact met ons;**

OSKAM

Tel: 0045 2330 1586 • Email: info@oskam.dk

Af en toe zijn er na WOII ongevallen geweest met duikboten. Diverse zijn met man en muis vergaan, soms zonder een spoor na te laten, zoals de Franse *Minerve* (S647) in 1968, ergens buitengaats de haven van Toulon (Middellandse Zee): al heeft men de implosie waargenomen op de luisterapparatuur, toch werd het wrak nooit weergevonden. Ook de *Eurydice* (S644, ook al; van de Daphné-klasse zoals de *Minerve*) implodeerde: wanneer het schip naar grote diepten zinkt, kan de scheepswand de druk niet meer weerstaan en klapt de hele duikboot in letterlijk een fractie van een seconde in mekaar, waardoor alles verspreid op de zeebodem ligt. Maar dat wrak werd gelokaliseerd door de Amerikaanse *Mizar*, een voor dergelijke rampen uitgeruste diepzeeduikboot. Vooral de Russische duikboten hadden een kwalijke reputatie...

Phil Ochs & Bob Dylan

De Amerikanen verloren 'slechts' twee duikboten op die manier, maar het waren spraakmakende incidenten, waaruit gelukkig lering is getrokken. Aan het eerste ongeval werden we herinnerd via globetrotter **David Rovics** (wiens '*Cordova*' al eens het onderwerp uitmaakte van Het Muzikale Anker in juli 2012): na zijn twee prachtige concerten in België (in de N9 in Eeklo op vrijdag 4/10 en in De Masereel in Sint-Niklaas op zaterdag 5/10) vloog hij door naar Reykjavik voor één concert en dan door naar Boston. De man vult dagelijks zijn blog/dagboek aan en hij schreef op 9 oktober: *'The flight map on the little screen in front of my seat is like any other flight map, except that this one includes markings for every major shipwreck that occurred in the North Atlantic in the past 300 years or so. I see the marking for the Thresher. Phil Ochs wrote a song about that when it sank. Great song. I used to sing it in the Boston subways every day, about twenty years ago.'*

Geen wonder dat Rovics daaraan dacht, want de man is zo'n lekker ouderwetse protestzanger, die op zowat elk belangrijk nieuwsfeit in de wereld commentaar levert, zoals de markt-zangers dat bij ons in de tijden vóór radio en TV dat deden, via liederen die men op grote doeken (plakkaten) of aan de

hand van een goedkoop gedrukt blaadje kon meevolgen. Eeklonaar **Lionel Bauwens**, beter bekend als **Tamboer** (1892-1974), is het prototype van dit type zanger. In de jaren voor WOII bouwde hij zijn reputatie op o.a. via de 'wrede moorden van Beernem'. Nu houden mensen als **Freek Neyrinck** en **Erik Wille** de traditie nog levend. Rovics maakt uiteraard gebruik van de transport- en verspreidingsmiddelen van deze tijd, maar dat maakt hem niet minder een '*topical singer*', die zichzelf herkent in grootmeester Phil Ochs (1940-1976) die hetzelfde deed in de sixties.

In de sixties was Phil zeer invloedrijk. De Texaan uit El Paso was al snel volwaardig lid van de gouden generatie van Greenwich Village folksien in New York, net als **Eric Andersen**, **David Blue** en Phils goeie vriend **Bob Dylan**, onder het patroonschap van **Dave Van Ronk**, de '*burgemeester van MacDougal Street*'. Ochs richtte zijn pijlen op de Vietnamoorlog, kwam op voor de mensenrechten en gaf zijn socio-kritische commentaar op alle aspecten van de Amerikaanse maatschappij. Hij was erg productief en kende een gelijkaardige overgang als Dylan, van akoestisch naar elektrisch. De moorden op **Martin Luther King** en **Bobby Kennedy** in 1968 hebben hem echter zwaar aangeslagen. Drank, depressie, bipolariteit, paranoia, writer's block, tekort aan commercieel succes en erkenning eisten hun tol. Ochs' laatste levensjaren waren dramatisch. Hij verhing zich tenslotte bij zijn zuster Sonny thuis...

'*The Tresher*' stond op zijn eerste officiële langspeler '*All The News That's Fit To Sing*' (1964) Die plaat was meteen een voltreffer: er staan enkele van zijn bekendste songs op als '*Power And The Glory*', '*Talkin' Vietnam*', '*Talkin' Cuban Crisis*', '*Too Many Martyrs (The Ballad Of Medgar Evers)*', '*The Bells*' (op een gedicht van **Edgar Allan Poe**) Omdat Ochs zijn inspiratie vaak vond in de lectuur van Newsweek Magazine, kreeg hij de bijnaam van de '*Zingende Journalist*'. Toen USS *Tresher* tijdens diepzeetesten met zijn bemanning van 129 zonk op 10 april 1963 kreeg dat grote ruchtbaarheid in de pers. Niet alleen het publiek was onder de indruk, het was voor ieder die betrokken was in het ontwerp, de ontwikkeling en het gebruik van deze atoomduikboot, van de zusterschepen en van andere onderzeeërs (zeg maar de U.S. Navy) een geweldige schok, want het ging om een ongeval dat zogenaamd 'onmogelijk' was.

De oorzaak lag wellicht in een klein hoekje... en het geval leidde tot verregaande maatregelen in alles wat met duikboten te maken heeft, met een vergrote veiligheid tot gevolg. Phil Ochs zag er een teken in van de menselijke pretentie, die meedogenloos afgestraft wordt. De zee heeft geen genade met de technologie, die door een onvoorstelbare samenloop van omstandigheden ontworpen wordt. Titanic, jazerker... Volgende maal bekijken we wat er precies misliep met USS *Tresher*. De LP werd op cd gezet, maar is vermoedelijk niet zo makkelijk verkrijgbaar. Maar op *YouTube* vind je een clip met de uitvoering in de studio van '*The Tresher*' door Phil Ochs, naast een liveversie.

Antoine Légat

Als ik aan 't zeeje interviews afneem, dan heeft men het altijd over jagers. De mensen weten dat ik uit het zuiden van Oost-Vlaanderen kom en dus een visserij-analfabeet ben. Met alle mogelijke vergelijkingen probeert men mijn fantasie en vergelijkingsvermogen aan te wakkeren. Jagers dus. De laatste jagersgemeenschap van Vlaanderen, zegt de uitgever van dit blad. De directeur van de Vlaamse Visveiling heeft het dan voortdurend over hazen. Gaan vissen, dat is zoals jagen: als je teveel hazen schiet, dan gaat de prijs naar beneden. Veel heb ik niet met jagers in mijn buurt. Ze schieten er iets te geweldig op los, met als gevolg dat de munitie soms in je eigen tuin of op wandelaars terecht komt. Maar, ik heb wel iets met paddenstoelen verzamelen. Als het eind augustus een weekje regent, dan ben ik niet te houden. Ik moet naar buiten om, met mes en mand in de aanslag, champignons te gaan zoeken in talloze weiden. En ja, we hebben iets gemeenschappelijk, de vissers en ik. Als er veel te vinden is, dan ben ik kinderlijk gelukkig. Ik stop me weg voor

anderen omdat mijn vindplaatsen onbekend zouden blijven. Als ik, na een wandeling, op café belandt, dan heb ik steevast zeer weinig gevonden. Of net omgekeerd: de weiden staan vol, en tiens, jij hebt nog niks gevonden? Mijn diepvriezer zit al vol! Hoor ik over een vindplaats van iemand anders, dan kan ik het niet nalaten om te proberen die voor te zijn. Liefst laat ik dan ook nog wat getuigen achter (restjes van paddenstoelen) om de concurrent goed in de neus te wrijven dat hij te laat is. Wat later is het tijd om naar de bossen te trekken. In Vlaanderen, wat dacht je, is het verboden om te plukken in openbare bossen. Gelukkig is de taalgrens niet ver af. Ik rijd desnoods dertig kilometer met de fiets om toch maar een volle mand eekhoortjesbrood, gele stekelzwam, kastanjeboleet, rode

koolzwam enz. te vinden. Als ik paddenstoelen zie staan langs het bospad, stop ik ze weg. Het is niet goed als velen zien wat er te vinden is. Ik verkoop niks en neem niemand mee naar mijn vindplaatsen. Als er dan toch iemand aandringt, ga ik liever nog een bos verder om dan vast te stellen dat het verdorie toch alweer een slecht seizoen is. Ik ben een doodbrave eerlijke mens, maar op dit vlak ben ik een leugenaar en bedrieger van de ergste soort.

Nu wil ik het kustvolkje deze lelijke eigenschappen helemaal niet aanwrijven. Maar toch zorgen een aantal van die gemeenschappelijke eigenschappen ervoor dat ik de visserij graag zie. De mensen die ik interview doen me soms denken aan Asterix en Obelix. De laatste vechters tegen bureaucratie, teveel controle, Eurocraten enz. Regelmatig gaan ze met mekaar in de clinch om dan toch te proberen aan één zeel te trekken. Misschien ga ik nu wat te ver. Is er wel één zeel? Zijn de belangen van handelaars, reders en vissers wel gelijklopend, zoals men beweert? Wordt er eigenlijk nog gevochten of is de sector murw geslagen? Hebben vissers, net als boeren, geen tijd en courage meer om zich te verdedigen? Durven ze de haven nog plat leggen of hun vis nog uitdelen bij wijze van protest? Zijn ze allemaal concurrenten van mekaar en raken ze het niet meer eens?

Soms weet ik het zelf niet meer. In het binnenland worden mij dikwijls even veel vragen gesteld: heb je echt niets anders om een film over te maken? Vind je dat nu zo boeiend? Jij bent toch bezig met klimaat en zo, wat ga je daar dan zoeken? Ga je nu weer beginnen over visprijzen?

Na een tijdje krijgen de vraagstellers mij dan kwaad. Nee, zeg ik dan, ik heb even niets anders om een documentaire over te maken. Want ik wil iets maken over gewone mensen. Over mensen die een beetje normaal doen. Die nog fierheid en koppigheid kennen. Die nog weten wat echt eten is én die nog emoties kennen. Die nog kwaad kunnen zijn. Soms averechts.

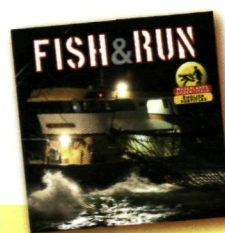
verzekeringen
VANDEKERCKHOVE - Smets
Dirk en Kris

ING bank

Driftweg 13 - 8450 Bredene

Verzekeringsmakelaar CDV nr 13615
dirk.vandekerckhove@portima.be
kris.smets@vdksmets.be

Tel. 059 33 05 11
Fax 059 32 50 36

Filip De Bodt
fillip@climaxi.org

De film Fish and Run 1 is nog altijd te verkrijgen. Schrijf 12 € (verzending in) over op reknr. BE40 0016 3236 1163 van Climaxi Groenlaan 39 Herzele.

Een interview met

Frau Kabeljauw

Omdat deze reeks niet compleet zou zijn zonder een interview met een kabeljauw is het deze maand de beurt aan Frau Kabeljauw. Eigenlijk wilden we haar al eerder voor de microfoon slepen, maar Frau Kabeljauw heeft een drukke agenda, voornamelijk gevuld met... shoppen. Ja, de zee heeft veel verrassingen in petto.

HvVB: Welkom Frau, we zijn blij je eindelijk te treffen.

Die solden hebben blijkbaar langer geduurd dan voorzien.

FRAU: Solden zeg je? Ach, was het alleen maar dat. Mijn dagelijkse afspraak met de diëtist en mijn gelaatsverzorging moeten daar ook nog bij. En wij kunnen evenmin zomaar naar de winkel zwemmen om eten te kopen hé. We moeten dat ook allemaal zelf vangen.

HvVB: Van mensen die ook zo'n diëtist raadplegen weet ik dat het meestal wel neerkomt op minder eten, dus veel boodschappen moet je dan toch niet doen. En gelaatsverzorging zeg je?

Toch niet voor zo'n droge huid als de jouwe, haha.

FRAU: Grappig hoor. We doen die gelaatsverzorging om die vermaledijde sik van onze face weg te krijgen.

Als mannetjesgul is dat misschien wel cool, zo'n sik, maar mijn vriendinnen en ik kunnen daar echt niet om lachen.

HvVB: Al die paniek is toch niet nodig. De leng heeft dat toch ook, zo'n sik, en die horen we niet klagen.

FRAU: Wacht maar tot je er één voor een gesprek zal strikken. Zij hebben trouwens altijd een perfecte lijn, lang en smal; de droom van iedere vrouw.

HvVB: Ah, je maakt je zorgen om niets. De meeste mannen hebben liever wat rondingen hoor. Persoonlijk vind ik het 10 kilo te veel beter dan tien te weinig.

FRAU: Te veel of te weinig! Je geeft dus wel toe dat er een perfect gewicht bestaat! Waarschijnlijk vastgesteld door een man!

HvVB: Ik denk dat we afdwalen. Wist je trouwens dat jullie sikje net naast een lekker plaatsje staat dat de meeste consumenten onbekend is. Zo'n 'kabeljauwkeeltje' is echt een lekkernij hoor, ideaal voor een amuse of zo.

FRAU: Allez, ik ben blij dat er toch iemand is die dat weet en het vervolgens ook zegt.

Zo gaat zo'n culinaire wijsheid niet verloren.

HvVB: Je moet er wel een 'zwien' van een kabeljauw voor hebben, bij papgulletjes loont dat keeltje de moeite niet.

FRAU: Pardon, zwien? Papgullen? Me dunkt dat jullie echt wel een voorkeur hebben voor dik en vadsig.

HvVB: Neen hoor, al is het bij vissen wel interessanter voor onze portemonnee natuurlijk. Een 'zwien' is een reuzegrote kabeljauw en papgulletjes zijn zoals... euh, jij. Jonge gulletjes dus, en als je dat te beledigend vindt: we noemen jullie ook wel 'voetstokjes'.

FRAU: Dat is wederom Chinees voor mij.

HvVB: Jullie zijn zo'n 35 à 40 cm, dus niet veel groter dan een voet, de Engelse lengtemaat voor ca. 30 cm.

FRAU: De vissers gebruiken graag eigen benamingen, lijkt me.

HvVB: Ja, om sappig te kunnen vertellen moet er wel eens dichterlijke vrijheid worden toegepast.

FRAU: Vaart die dichter, Peter Holvoet-Hanssen, misschien met jullie mee?

HvVB: Neen, maar hij zou wellicht wel een reisje willen meemaken. Aan boord zit je toch ook in een soort Kapersnest. Of zo voelen we ons toch een beetje: kapers of laatste jagers. Al hangen we wel aan een quota vast, maar echt klagen mogen we nu ook weer niet. We mogen dit jaar 840 kg kabeljauw/24u vangen.

Al valt af te wachten of er eind oktober niks is veranderd.

FRAU: De kabeljauwvangst een beetje trachten te spreiden lijkt me wel verstandig.

HvVB: Dat doen we ook, om teruggooi te vermijden. Al is dat misschien een beetje lullig als we straks toch alles wat we vangen moeten binnenbrengen.

FRAU: Ach, dat gaat toch niet doorgaan. Er zal wel iemand opstaan die wel zinnige praat verkoopt en die de vissers niet naar de pijpen van de viskwekers laat dansen. Want dat is het natuurlijk, ze willen aan goedkoop visvoer geraken voor die fake-vissen. En zo spannen ze de vissers voor hun kar, die zal wel (gratis!) hun bult afdraaien om hen op hun wenken te bedienen. Waarom de mensen zo'n brol uit de kwekerij kopen en daardoor de visprijzen wederom doen zakken is me een raadsel. De ondergang wordt dat, makker.

HvVB: Frau, dat is ongeveer de verstandigste praat die we al hoorden van een vis, en dan nog van een papgul!

Interview Chris Meyers • tekening Jo Clauwaert

Vers van de pers

De Handen van de Tijd van Nicole Derycker

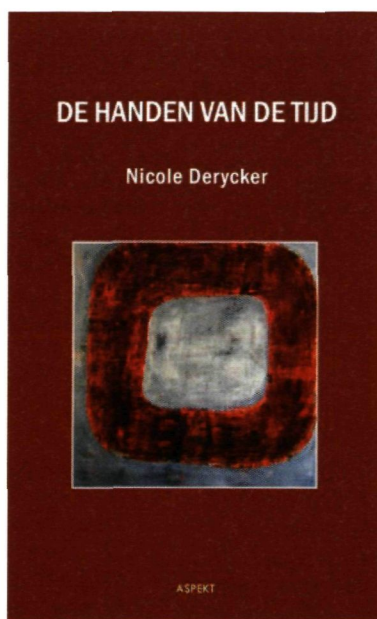
Begin 2010 verscheen de eerste '500 woorden van Nicole' in dit blad. Sindsdien deelt ze maandelijks haar fascinatie voor de zee en de kustbewoners met onze lezers.

Nicole heeft nog een andere passie: jarenlang verdiepte ze zich, samen met haar partner, in Advaita Vedanta, een eeuwenoude stroming binnen de Indiase filosofie die sinds de 19^e eeuw ook in het Westen opgang maakt.

Wie Advaita Vedanta intikt op de zoekmachine zal merken dat het hier om een van alle religieuze connotaties ontdane visie gaat, die juist daardoor universeel toepasbaar is en nog steeds zijn nut heeft in onze soms erg hectische en complexe westerse maatschappij, zo meent Nicole. Tijd om een ruim publiek met Advaita (= niet-twee, non-dualiteit) te laten kennismaken, dacht Nicole, en ze schreef een vuistdikke roman waarin een groepje van tien met Advaita in contact komt. De tien zijn van een verschillende leeftijd, ze nemen verschillende maatschappelijke posities in en worden met eigen uitdagingen geconfronteerd.

In *De Handen van de Tijd* lezen we hoe het hen vergaat gedurende de negen maanden waarin ze samen een cursus volgen, gegeven door een zekere Aristide, een antiquair die zich al jaren in Advaita verdiept.

Helpt de Advaita-visie de dertigjarige Line om het trauma dat ze als jong meisje opliep, te verwerken? Lukt het de jonge kunstzinnige Roel los te komen van zijn bindingsangst? Hoe

gaat Maurice, een vijfenzeventigjarige gepensioneerde kolonel, om met het nieuws dat hij nog een half jaar te leven heeft? Krijgt Ivan, een gescheiden dertiger, een andere kijk op zijn situatie? Hoe vergaat het Jean en Annie, een koppel waarvan het huwelijk in een impasse zit en hun vrienden Carine en Luc die alle vier last hebben van het lege-nest-syndroom? Wat met de aantrekking die de lesbische Paulette voelt voor de knappe Elena? En dan is er nog Louisa. Wordt ook deze conservatieve vrouw door Advaita geraakt?

Als Aristide al deze mensen uitnodigt worden ze ondergedompeld in een filosofisch bad. Samen met hen begint de lezer te begrijpen wat Advaita inhoudt en hoe hzij deze visie kan toepassen in zijn dagelijkse leven. En dat terwijl de Franse wijn rijkelijk vloeit. Vanaf nu zal niets voor hen nog hetzelfde zijn.

Op zaterdag 16 november signeert Nicole vanaf 16u haar boek in Boekhandel Corman, Wittenonnenstraat 38 te Oostende – inkom gratis

Nicole Derycker, *De handen van de tijd*. Uitgeverij Aspekt. ISBN 9789461533708. Paperback - 544 pagina's - 24,95 €.

Marnix Verleene viste in februari weer aan boord van de O 316 Aegir. Voor Het Vrije Visserijblad (HVVB) nam hij zijn fotoestel mee en hield hij een dagboek bij.

Vissersdagboek

17/9 — om 13.00 aan boord en om 19.00 u. varen we buiten Oostende. Twee dagen later liggen we aan de korre. Mooi weer en 't blijkt een goede visserij te zijn.

26/9 — om 06.00 winden, waarna we binnenvaren. Lossen en met hetzelfde hoog water trekken we al weer naar zee. De quotasituatie noopt ons om een lucratief visserijtje links te laten liggen. We stomen over de noord.

29/9 — De vis wil blijkbaar gevangen worden. We hebben in drie dagen een mooie vangst aan boord verzameld en we besluiten te op de markt te gooien. Deze keer zullen we niet met hetzelfde getij kunnen uitvaren. Er zijn 1200 kisten meegenomen met de koelwagen. We doen ons werk en hebben daarna 6 uur vrij. We kruipen te kooi.

10/10 — gewonden om 03.30. Het eerste briesje van de reis. We lopen dwarszee naar binnen. Het werk aan de korren moet wachten tot we binnen zijn, want het schip slingert een beetje teveel. Om 09.15 u. meren we af en beginnen aan de korren te werken. De koelwagen is er nog niet. Om 17.30 is al ons werk geklaard. De schipper beslist om een nachtje ter plekke te blijven liggen.

11/10 — om 10.00 varen we de rivier af. 4 uur later moet de hoofdmotor stilgelegd worden door een lekkage brandstofleiding. Een uurtje later starten we de motor weer op. We krijgen het ding echter niet meer op toeren en moeten terug binnenvaren.

Met het hoogtij van de avond zijn we weer in Milford. Er wordt beslist om de volgende morgen naar huis te trekken, verdomd, net nu we zo goed bezig waren.

Woensdag 16/10 — naar de doop van twee Brits Belgische vissersvaartuigen geweest, waarover elders in dit blad verslag uitgebracht wordt. Leuk feestje.

Donderdag 17/10 — bericht van de reder. Morgen om 15.00 vertrekken. Volgende reis zullen we de VissersBent (hopelijk) on line krijgen. Je moet er eens naar googelen.

Marnix Verleene • foto's JoC

Coignez & Van Niel Schuuren

Advocatenkantoor

Kantoor
Edgard Gevaertdreef 10
9830 Sint-Martens-Latem

Contact
T: 09 222 55 50
F: 09 244 55 90
M: 0486 17 10 74
svns@glegal.be

Marnix Verleene

BOEKEN

Naar de Goudkust

Onlangs verscheen bij Walburg Pers, het boek 'Expeditie naar de Goudkust'. Het journal van Jan Dircksz Lam over de Nederlandse aanval op Elmina, 1624-1626'. Het boek werd bezorgd en ingeleid door Henk den Heijer.

In 1623 besloten de bewindhebbers van de West-Indische Compagnie tot een grootscheepse aanval op het Portugese koloniaal bezit in het Atlantisch gebied. Eerst zou de Braziliaanse stad Salvador worden ingenomen om vervolgens van daaruit de gehele suikerrijke kolonie te veroveren. Daarnaast moesten ook doelen in West-Afrika worden aangevallen. Op 25 oktober 1625 trok in dat kader een Nederlandse strijdmacht op naar Elmina, een kasteel op de West-Afrikaanse Goudkust. Toen de manschappen aan het eind van de dag lagen uit te rusten, werden zij door Afrikaanse bondgenoten van de Portugezen aangevallen. Bij deze verrassingsaanval kwamen 441 Nederlanders om het leven. De Portugezen hadden een prijs gesteld op de hoofden van de slachtoffers, en deze werden daarom 'als hoenderen de cop aff geslagen'. Dat was het dramatische einde van een ambitieus plan. Ook de overige pogingen van de WIC om zich meester te maken van de Portugese bezittingen en handelsforten in Afrika en Amerika mislukten jammerlijk. Van de aanval op Elmina is een uniek ooggetuigenverslag bewaard gebleven. De bevelhebber van de vloot, admiraal Jan Dircksz Lam, hield een journal bij waarin hij de gebeurtenissen tijdens de onfortuinlijke reis nauwgezet heeft opgetekend. Het bevat unieke informatie over de contacten met de Afrikanen, de voorbereidingen van de aanval, de aanval zelf en de terugtocht naar de Republiek via Brazilië en de Azoren. 'Expeditie naar de Goudkust' biedt inzicht in de Nederlandse relatie met West-Afrika aan het begin van de zeventiende eeuw en werpt een nieuw licht op deze meeslepende geschiedenis.

"Expeditie naar de Goudkust"

(ISBN 978-90-5730-445-3) telt 208 pagina's en werd als softback uitgegeven, en kost 29,95 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Zeevisserij aan de Vlaamse Kust

Het werd al uitgebreid besproken in dit blad, maar omdat we ind eze rubriek volledigheid nastreven, vermelden we het hier toch nog eens. Stichting Kunstboek, bracht in samenwerking met NAVIGO, het Nationaal Visserijmuseum Oostduinkerke en de Gemeente Koksijde-Oostduinkerke, een prachtig boek uit onder de titel "Zeevisserij aan de Vlaamse Kust".

Stap met dit boek in de boeiende geschiedenis van de Vlaamse zeevisserij. Al meer dan tien eeuwen staat de zeevisserij voor werk en welvaart maar evenzeer voor verdriet en wanhoop.

In dit rijk geïllustreerd boek, samengesteld door gewezen conservator Willem Lanszweert, met bijdragen van Cecile Baeteman, Ann-Sofie Beun, Rudy Declerck, Natalie Gyselinck, Fien Leerman, Ineke Steevens en Maja Wolny, ontdekt de lezer hoe de kustvlakte ontstond en hoe de nood aan havens zich opdroeg. Talrijke verrassende aspecten van de zeevisserij worden op een hedendaagse manier belicht door middel van heldere teksten, getuigenissen en diverse originele illustraties, waaronder ook heel wat reproducties van bekende en minder bekende schilderijen. Snuif de sfeer op in het visserskwartier en zit mee aan tafel bij de vissersvrouw die bidt dat de storm gaat liggen. Beeld je in hoe ze met haar vis leurt en haar twaalfjarig kind als matroos mee de zee opstuurt. Leer bij over onderwijs, de rijke vangsten in IJsland of hoe sterk de angst het bijgeloof aanwakkerde. Tot slot wordt stilgestaan bij de recente ontwikkelingen binnen de sector. Een buitengewoon interessant boek, die er zeker toe zal bijdragen de kennis van de Vlaamse visserij bij het grote publiek bij te schaven.

"Zeevisserij aan de Vlaamse Kust"

(ISBN 978-90-5856-430-6) werd op handig formaat met een harde koft uitgegeven en telt 192 pagina's. Kostprijs 24,99 euro. Aankopen via de boekhandel of bij NAVIGO, het Nationaal Visserijmuseum Oostduinkerke.

Geschiedenis van de Amsterdamse slavenhandel

Nog bij Walburg Pers verscheen een prachtig uitgegeven boek onder de titel 'Geschiedenis van de Amsterdamse slavenhandel'. Leo Balai tekende als auteur. In de geschiedschrijving van Amsterdam is tot nu toe weinig geschreven over de periode waarin de stad en haar bestuurders zich intensief met slavernij en slavenhandel hebben beziggehouden. Vanaf de oprichting van de West-Indische Compagnie in 1621 en de Sociëteit van Suriname in 1683 waren Amsterdamse bestuurders echter nauw betrokken bij de transatlantische slavenhandel. Zij waren weliswaar bestuurders op afstand maar profiteerden toch op verschillende manieren van deze handel in mensen. Ze werden ook nauwkeurig op de hoogte gehouden van het vervoer van de gevangen genomen Afrikanen naar de plantages in Amerika. Zij wisten welke mensonterende omstandigheden er in de koloniën heersten en de meedogenloze manier waarop de slaven werden onderdrukt en mishandeld. Aangetoond wordt dat er, anders dan vaak wordt verondersteld, al in de zeventiende eeuw zowel vrije zwarten uit West-Afrika alsook slaven uit die gebieden in Amsterdam verbleven. Ook wordt ingegaan op het feit, dat slavernij van West-Afrikanen in Europa, vanaf de eerste helft van de vijftiende eeuw in Portugal begon. Een belangrijk gegeven in de transatlantische slavenhandel was ook, dat de slaven altijd zwarte mensen uit West-Afrika waren. Men probeerde vaak door middel van Bijbelse en andere argumenten de slavernij van zwarte mensen te rechtvaardigen.

"Geschiedenis van de Amsterdamse slavenhandel" (ISBN 978-90-5730-907-6) telt 191 pagina's en werd als hardback uitgegeven, en kost 29,50 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Geschiedenis van de WIC

Eveneens bij Walburg Pers verscheen 'Geschiedenis van de WIC'. Het betreft een compleet herziene editie van het boek van Henk den Heijer. De verovering van de zilvervloot door Piet Heyn is bij de meeste Nederlanders wel bekend. Maar veel verder gaat de kennis van de West-Indische Compagnie (WIC) meestal niet. Onterecht, zoals dit boek laat zien. Want de opkomst, bloei en ondergang van de WIC vormen een fascinerende episode in de Nederlandse geschiedenis. Vanaf de oprichting in 1621 bouwde de WIC voortvarend een imperium op, dat zich uitstrekte over Brazilië, de Caribische eilanden en delen van West-Afrika. Via een uitgebreid netwerk van fort en factorijen bedreef deze Compagnie intensieve goederen- en slavenhandel. De Nederlanders gingen oorlogen tegen de Spanjaarden en Portugezen niet uit de weg.

In 'Geschiedenis van de WIC' kijkt historicus Henk den Heijer verder dan de wapenfeiten. Hij belicht uitvoerig de organisatie van de WIC in Nederland, evenals het beheer van de koloniën in Amerika en de handelsactiviteiten in Afrika. Uiteraard komen ook de tegenslagen aan bod, die uiteindelijk leidden tot de roemloze opheffing van de Compagnie in 1791. 'Geschiedenis van de WIC' is een standaardwerk over het roerige bestaan van deze belangrijke handelsorganisatie. Samen met 'De geschiedenis van de VOC' schetst dit boek een compleet beeld over het ontstaan van de Nederlandse koloniale geschiedenis.

"Geschiedenis van de WIC"

(ISBN 978-90-5730-891-8) telt 208 pagina's en werd als hardback uitgegeven, en kost 34,50 euro. Aankopen kan via de boekhandel of rechtstreeks bij Uitgeversmaatschappij Walburg Pers, Postbus 4159, 7200BD Zutphen. Tel. +32(0)575.510522, Fax +31(0)575.542289. In België wordt het boek verdeeld door Agora Uitgeverscentrum, Aalst/Erembodegem. Tel. 053/76.72.26, Fax 053/78.26.91, E-mail: info@agorabooks.com.

Torhoutsesteenweg 42

8400 Oostende

T 059 27 05 45

F 059 51 25 15

www.calcule.be

Pauwels - Tommelein - Vermeire

De Belgische visserijvloot (101)

In januari 2005 startten we met de rubriek 'De Belgische visserijvloot' waarbij we maandelijks drie foto's en een beknopte historiek van de vaartuigen publiceerden. Met 111 steekkaarten van vissersvaartuigen hadden we zowat de hele varende vloot gehad. Door de goede respons op deze rubriek gingen we er nadien mee door. Sinds februari 2008 gaan we stapvoets terug in de tijd en brengen we de vaartuigen die inmiddels uit de vloot verdwenen zijn. Deze aanpak, die gepaard gaat met het nodige onderzoekwerk, leverde voldoende vaartuigen op om tot vandaag in HVB telkens een bladzijde te vullen.

Voor de juiste gegevens baseren we ons op de oudere Officiële Lijst der Belgische Vissersvaartuigen. Ook andere bronnen en archieven worden geraadpleegd om de exacte gegevens over de vaartuigen en de opeenvolgende eigenaars te vinden. (Louis Vande Castele)

O 180 HENDRIKA JUDITH

Lengte: 28,00 m

Breedte: 6,02 m

Tonnage: 98,71 bruto ton

Bouwjaar: 1957

Werk: Concordia, Amsterdam

Motor: MWM uit 1956

Vermogen: 310 pk

Eigenaars

HD 25

SCH.18 GEMMA JACOBA: CP de Mos

O.180 HENDRIKA JUDITH

André Van Lul en Louis Vanderhaeghen via

afbraakwerf J Bakker en Zn, Brugge (1964)

André Van Lul (1971).

Op 03.08.1979 is de rederij failliet

Z.180 TORNADO

De Voogt Frans-Van Praet (1979)

Op 19.11.1981 geschrapt na vergaan van het

vaartuig- 5 bemanningsleden verdronken.

Foto LV

Foto collectie LVC

O 333 JOHNNY

Lengte: 38,75 m

Breedte: 6,70 m

Tonnage: 209,07 bruto ton

Bouwjaar: 1960 staal

Werk: Seghers Oostende

Motor: MWM uit 1960

Vermogen: 640 pk

Eigenaars.

Charles en Viktor Seghers (1960)

Charles Seghers- Heine (1963)

26.10.1981 werd het vaartuig
geschrapt uit de officiële lijst der vis-
sersschepen.

Foto LV

Foto collectie LVC

Z 570 TRITON

Lengte: 19,80 m

Breedte: 5,40 m

Tonnage: 49,45 bruto ton

Bouwjaar: 1960

Werk: De Graeve, Zeebrugge

Motor: A.B.C. uit 1960

Vermogen: 145 pk

Eigenaars.

J. Haerincq, Weduwe E. Savels en

R.Claeys - A. Savels. (1960)

Raymond Claeys-Savels (1976)

Op 07.07.1981 werd het vaartuig
geschrapt uit de officiële lijst der vis-
sersschepen

Het vaartuig is verkocht aan Roger
Klyne, Lowestoft.

Foto: LV

VEEL PAPIER, WEINIG CHOCOLA

Chris Prut Meyers is visser op de Z 90. Visserijschool liep hij in Heist waar hij ook woont. Hij geniet van zijn laatste muziekaankopen: Moby, Nightmares On Wax, Danko Jones, Vista Chino, Count Basie, MGMT, SX, Anna Calvi en hij is dolgelukkig met z'n CD-kist die hij kreeg van een vriend. Nu kan hij 80 CD's veilig meenemen aan boord. Lezen doet hij momenteel in Natte dozen van Marnix Peeters.

Veel werk, maar ook lekker eten

Mochten er mensen zijn die eraan twijfelen, dan nodig ik hen graag een reisje mee te doen naar d' Oost. Ja, de zee zwemt vol vis! Vooral de pladijs lijkt daar in d' Oost aan een invasie begonnen te zijn. We kregen tot eind oktober 240 ton scholquota toebedeeld en sommige vaartuigen hadden die al halverwege de maand opgevisst.

Wanneer deze tekst verschijnt zijn we al aan de volgende quotaregeling toe, maar hoeveel we dan krijgen weten we nog niet op 't moment dat ik dit schrijf. Zal het kabeljauwquotum gedaald zijn?

Hanstholm blijft voorlopig onze aanlandingshaven, en dit wellicht tot Kerstmis. Net zoals dat tijdens de Golfcampagne het geval was, is er ook weer kans om te kiezen voor kwaliteit of kwantiteit. Wij gingen voor het eerste en daar zijn we niet rouwig om. Als er telkens zo'n 40 à 50 mandjes schol in het net

zitten zou je daar zelf ook wel rode plekken van krijgen. Rode plekken krijg je ook wanneer je in de veiling de prijzen voor kleine schol ziet, wellicht is het aanbod nu te groot. Veel schippers kiezen dan ook te veilen in Urk waar de prijs voor kleine vis meestal iets beter is. Een bijkomend voordeel aan veilen in Nederland is ook dat de chauffeurs er helpen bij het lossen en dat de vloer van de opleggers er tenminste gemaakt zijn om gemakkelijk met viskisten te schuiven. Anders dan in de Golf, waar je een vracht soms deelt met die van een ander vaartuig, omdat hij anders halfleeg zou zijn, is het nu passen en meten om alles erin te krijgen. Daarom dat velen ook twee opleggers vullen, of zoals wij het doen, voldoende voor één transport vissen en dan naar binnen varen. Dit telkens in zo'n vier dagen tijd. Echt veel werk aan de vistuigen zou je na amper vier dagen niet mogen hebben, maar dat hangt van de gedane visserij

af. Viste je op kwantiteit of kwaliteit? Kwantiteit betekent zuivere visgrond en dus weinig werk aan de tuigen, maar des te meer op zee aan de vele vis(jes). Had de schipper het echter op kwaliteit (grotere en duurdere soorten zoals steenschar, lotte, zeewolf en kabeljauw) gemunt, dan viste je in vuilere visgrond en zullen de tuigen meer afgezien hebben. Waar men in het eerste geval het steennet gewoon losmaakt en, na aanpassen, weer vastmaakt, zal men het nu wellicht moeten vernieuwen.

Telkens het werk er opziet en de vistuigen in orde gebracht werden, heeft onze machinist een ware feestmaaltijd klaar. Er stond al kreeft, pijlintkvis op moeders wijze en koeientong op het menu. Andere bemanningen weten al van deze lekkernijen en zijn er dan ook op gebrand om in onze potten te neuzen.

Chris Prut Meyers

Zeevisserfonds
Wandelaarkaai 4
8400 Oostende
Tel: 059 50 95 55
Fax: 059 50 95 25
info@zeevisserfonds.be

Openingsuren:
Van maandag t/m donderdag
van 8.30u tot 12.15u - 13u tot 17u
Op vrijdag van 8.30u tot 12.30u

FISH & RUN 2

EEN FILM OVER VIS, VISSSEN EN VISSERS

VRIJDAG 22 NOVEMBER - 20 U

ZAAL VUURTOREN @ OOSTENDE

ZATERDAG 23 NOVEMBER - 20 U

VZW 'T UILEKOT @ HERZELE

ZONDAG 24 NOVEMBER - 15 U

CC CITY @ NIEUWPOORT

DONDERDAG 28 NOVEMBER - 20u30

VICTORIA DELUXE @ DE EXPEDITIE GENT

VRIJDAG 29 NOVEMBER

FISHING MUSEUM @ BRIGHTON (GB)

**INKOM: 5€: GRAAG VIA REKENINGNUMMER BE40 0016 3236 1163
RESERVEREN NOODZAKELIJK: INFO@CLIMAXI.BE OF 0496/718472**

Met steun van de
Vlaamse overheid

ORGANISATIE: VZW CLIMAXI ISM VZW VAAK, VZW OOSTENDSE OOSTEROEVER, HET VRIJE VISSERIJBLAD, MASEREELFONDS, VZW PROMOVIS, VZW 'T UILEKOT, VICTORIA DELUXE, FILMCLUB 62 OOSTENDE, MO-MAGAZINE, VZW VOEDSELTEAMS.

WWW.CLIMAXI.ORG